

ओ

บทนำ

คริสติน บียองก้า

แหวนเพชรเม็ดโตน้ำงามไร้ที่ติในกล่องลายหลุยส์สีน้ำตาลไหม้
นุ่มหล่อเพียบพร้อมทั้งรูปลักษณ์ การศึกษา สินทรัพย์ ชาติตระกูล

เขา...กำลังคุกเข่าขอแต่งงาน

ภาพเช่นนี้ล้วนเป็นหนึ่งในภาพฝันของหญิงสาวเกือบทุกคนบนโลก
ใบนี้ ทว่า...ไม่ใช่กับ คริสติน บียองก้า

ดวงตาสีฟ้ากลมโตมองเพชรทรงกลมเม็ดยอดของแหวนเพชร กะ
ขนาดด้วยสายตาจางราวๆ ลิบกะรัต น้ำขาวใสทอประกายระยิบระยับ บอก
ชัดถึงคุณสมบัติของเพชรดีคัลเลอร์ ไอเอฟ ทริปเปิลเอ็กเซลเลนต์¹ แฉ่อน

¹ D color คือน้ำ 100 ขาวที่สุดตามการแบ่งเกรดเพชร IF คือความสะอาดของเพชรที่
แปลว่าไม่มีอะไรเจือปนเลย Triple excellent ประกอบด้วย 1) Cut grade คือการ
เจียรระไนเพชรที่ทำให้เป็นประกายวิบวับ แบ่งเป็น Excellent, Very good, Good, Fair,
Poor 2) Polish คือการขัดเงาเจียรระไนรอบกรอบเพชร แบ่งเป็นห้าเกรดเช่นกัน 3)
Symmetry คือความเท่ากันแต่ละเหลี่ยมเจียรระไน แบ่งเป็นห้าเกรด ความหมายโดยรวมของ
เพชร D color, IF, Triple excellent คือเพชรทรงกลมที่ขาวที่สุด ใส สะอาดที่สุด การ
เจียรระไนไร้ที่ติที่สุด ด้วยขนาดค่อนข้างใหญ่ทำให้เป็นเพชรที่มีราคาสูงมากและหายากมาก

ว่าเพชรหายกระดับนี้ย่อมมีใบการันตีจากจีไอเอ² สถาบันอัญมณีศาสตร์
อันดับหนึ่งของโลก

ในส่วนของราคานั้น กะคร่าวๆ ให้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งล้านแปดแสน
เหรียญ

มันสวยมาก...ช่างเป็นเพชรน้ำงามไร้ที่ติ เย้ายวนใจให้ยื่นมือออกไป
ยิ่งนัก

“เพชรสวยมากค่ะ” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงชื่นชม แต่ไม่ได้ยื่นมือออก
ไป ปล່อยให้ชายหนุ่มผู้หนึ่งคุกเข่าด้วยความมั่นใจอ้าปากค้าง เช่นเดียวกับ
สีหน้าอึ้งของผู้คนโดยรอบที่หวังว่าจะได้ปรบมือร่วมแสดงความยินดี

เจ้าของมือใหญ่ซึ่งถือกล่องเพชรขยับมือ ราวจะให้แสงเพชรที่หอ
ประกายระยับจนกลบแสงดารารช่วยกระตุ้นคนที่ยังนั่งนิ่งเฉย

“บนเพชรนอกจากจะสลักเลเซอร์เลขใบรับรอง ผมยังให้คนสลักชื่อ
ของคุณที่ขอบเพชร”

นิ่ง...เงียบ...

ชายหนุ่มกลืนน้ำลายอีกทีใหญ่ ถึงกระนั้นก็หาได้ยอห่อไม่ “คริส...”

ยังไม่ทันที่เขาจะเรียกชื่อเธอจบ มือเรียวกวาก็ยกขึ้นห้าม นัยน์ตาสีฟ้า
สุกใสมองนาฬิกาข้อมือ ค่อยๆ ลดมือลง หยิบกระดาษทิชชูมาเช็ดมุมปาก
อย่างดงามยิ่ง ร่างสูงระหงในชุดเดรสยาวสีดำของคริสเตียน ดิโออร์ ลูก
ขึ้น ดวงตาหลุมมองเขาผู้ลุกขึ้นเผชิญหน้าอย่างรู้แน่นอนแล้วว่า การขอ
แต่งงานไม่เป็นผล

“การที่ฉันตกกับคุณนี่ครั้ง ไม่ได้แปลว่าฉันคิดจะแต่งงานกับคุณ”
เธอเอ่ยเสียงหวานใส

² GIA คือสถาบันอัญมณีศาสตร์อันดับหนึ่งของโลก ราคาเพชรที่มีใบรับรองของจีไอเอ
จะแพงกว่าเพชรทั่วไป ใบรับรองของจีไอเอคือใบรายงานรายละเอียดเพชร บนเพชรขนาด
0.30 กะรัตขึ้นไปจะมีการยิงเลเซอร์สลักเลขใบรับรองบริเวณขอบเพชร ถ้าชื่อเม็ดใหญ่
สามารถสลักชื่อหรือข้อความที่ขอบเพชรได้ เวลาใช้กล้องส่องจะมองเห็น

ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก ปิดกล่องเพชรพลางยกไหล่ “ใครก็รู้ว่าพ่อของ
ผมกับ...”

เป็นอีกครั้งที่มือเรียวยาวยกขึ้นหยุดคำพูดนั้น นัยน์ตาสีฟ้าฉาย
ประกายขยะแซงแสงรังเกียจ ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มตามมารยาท เธอลดมือ
ลงแล้วหยิบเงินสดจำนวนหนึ่งซึ่งพอกับค่าอาหารและเครื่องดื่มในส่วนของเธอวางลงบนโต๊ะ เอ่ยด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด

“ระหว่างเราจบแค่นี้ ไม่มีเดตต่อไป”

“คุณจะทำแบบนี้กับผมไม่ได้” เขาเอ่ยแย้งเมื่อเห็นว่าเธอกำลังทำสิ่งใด
คริสตินยังคงยิ้ม เชิดหน้าขึ้นอย่างหยิ่งยโส เอ่ยด้วยน้ำเสียงทรงง
ไม่ต่างจากท่าทาง

“ทำไม่ฉันจะทำไม่ได้ ฉัน...คริสติน บียองก้า!”

ทันทีที่เอ่ยจบ ร่างสูงระหงก็หันหลังจากไป ไม่สนเสียงร้องเรียกของ
ชายผู้ถูกเหยียดทิ้ง ไม่สนใจเรื่องผลประโยชน์ระหว่างพ่อของเขากับพ่อของ
เธอ ไม่สนใจสายตาดูคนมากมายซึ่งมองตามด้วยความอยากรู้อยากเห็น ไม่
สนใจเสียงกระซิบกระซาบ ไม่สนใจแสงแฟลชจากกล้องของเหล่าปาปารัซซี
นิตยสารกอสซิปชื่อดัง

ทันทีที่ก้าวออกจากร้านอาหาร หญิงสาวเดินตรงไปยังรถม้าสีขาวซึ่ง
เคลื่อนมาจอดอย่างพอดีพอดี คนขับรถม้ากระโดดลงจากรถ เขาสวมสูท
สีดำ ไน้มตัวลงวางแท่นเหยียบลงบนพื้น และผายมือเชิญเธอให้ก้าวขึ้นนั่ง

คริสตินถอนหายใจเบาๆ หยิบโทรศัพท์มือถือซึ่งสั่นอย่างรุนแรงใน
กระเป๋าคลัตช์ขึ้นมาตัดสายทิ้ง ตามด้วยการบล็อกเบอร์โทรศัพท์ มืออีกข้าง
รับแก้วโซเจนนี เครื่องดื่มสุดโปรดจากปารีสขึ้นมาจิบ เมื่อรถม้าเริ่มเคลื่อน
ออกไป หางตาของเธอมองเห็น

เขา...กำลังตะโกนเรียกเธอ

โทรศัพท์มือถือสั่นอีกครั้ง คราวนี้ชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอทำให้เธอต้อง
รับสาย ไม่รอให้อีกฝ่ายพูดสิ่งใด เป็นฝ่ายชิงเอ่ยทุกคำพูดที่ตัดลึนใจดีแล้ว

ก่อน

“หนูไม่แต่ง เพราะเขาไม่ใช่!”

ไม่มีคำโต้ตอบใดจากปลายสาย มีเพียงความเงียบ...เงียบ...จนเธอลดโทรศัพท์ลง พบว่าคู่สนทนาวางสายไปเรียบร้อยแล้ว คงตั้งแต่วินาทีที่เธอประกาศเจตนารมณ์ชัดเจน อย่างที่ท่านบียองก้าผู้เป็นบิดาแน่ชัดว่าไร้หนทางใดเปลี่ยนใจบุตรสาวเพียงคนเดียว

ร่างระหงสั้นเล็กน้อย ไร้เพราะความหนาวเย็นอันมาพร้อมสายลมที่ปะทะร่าง แต่มาจากความรู้สึกลึกซึ้งของสะอิดสะเอียนต่อการเดดที่เริ่มต้นด้วยผลประโยชน์ และการแต่งงานที่คนรอบด้านหวังว่าจะเกิดขึ้นเพราะผลประโยชน์เช่นกัน

ทว่า...เธอตัดสินใจแล้วว่าไม่!

เธอยอมออกเดททั้งที่ไร้ความสนใจ ไร้ความรู้สึก แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอจะยอมแต่งงานอย่างไร้ความรัก เธอไม่มีวันยอมใช้ชีวิตที่เหลือไปกับคนที่ใจบอกว่าไม่ใช่

หญิงสาวระดกไซเจนนี้นั้นจนหมดแก้ว เอนหลังพิงพนักเบาะกำมะหยี่สีแดงสด ดวงตาทอดมองสีส้มมากมายจากแสงไฟนีออนที่ประดับตกแต่งไปทั่วตึกและร้านค้าของมหานครนิวยอร์ก นัยน์ตาสีฟ้ามองภาพผู้คนที่เดินกุ่มมือ ภาพคนไร้บ้านซึ่งนอนกอดกันอยู่บนถนน ชายหญิงซึ่งยืนจูบกันครอบครัวยุคใหม่ซึ่งถ่ายภาพเป็นที่ระลึก

เสียงถอนหายใจหนักดังขึ้น พร้อมกับที่ดวงตาซึ่งมองภาพมากมายค่อยๆ ปิดลง คำถามอันแสนคุ้นเคยคำถามหนึ่งดังขึ้นในใจของคริสติน

ชีวิตนี้...เธอจะได้พบหรือไม่ เขาคนนั้น...เขาผู้จะเป็นความมั่นคงทางจิตใจ เขาผู้จะเป็นบ้าน เขาผู้จะเป็นจิกซอร์ตัวสุดท้ายที่ทำให้ภาพชีวิตอันแสนบิดเบี้ยวของเธอสมบูรณ์

เอก

บทที่ หนึ่ง

เพียงแรกพบ

ภาพข่าวบนหน้าจอโทรทัศน์มือถือ คือข่าวสัปดาห์แห่งการรับปริญญาในทุกระดับชั้นการศึกษาของผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยโคลัมบัส นิ้วเรียวเล็บเคลือบสีชมพูผู้ซึ่งถูกตกแต่งเรียบร้อยอย่างประณีตค่อยๆ เลื่อนหน้าจอลงอย่างไม่สนใจนัก ก่อนจะวางโทรทัศน์มือถือลง ยกแก้วโซเจนนีขึ้นจิบ

นัยน์ตาสีฟ้าสุกสกาวทอดมองออกไปเบื้องหน้าอันเป็นภาพวิวหอไอเฟล สัญลักษณ์แห่งกรุงปารีส ตามด้วยเสียงถอนหายใจยาว

คริสติน บียองก้า ควรเป็นหนึ่งในภาพข่าวในฐานะนักศึกษาผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาสิทธิมนุษยชน ทว่าเธอเลือกที่จะอยู่ที่นี้ บนระเบียงห้องชุดสุดหรูแห่งโรงแรมแซงกรีลา ใจกลางกรุงปารีส

ริมฝีปากบางเคลือบลิปสติกสีบลูคัลเลอร์รี่เข้มเย้ายวน เพราะรู้ว่าหากเธอเข้าร่วมงานรับปริญญา ชุดครุยสีฟ้าบนเรือนร่างของเธอจะถูกนิเทศาผ่านสายตาและผ่านการกระซิบกระซาบว่า

‘คริสติน บียองก้า เข้าโคลัมบัสได้ด้วยระบบโควตาผู้บริจาค หาใช่

‘ด้วยความสามารถของตัวเองไม่’

บางครั้งก็หนักข้อถึงว่า หญิงสาวผู้มีจิตใจไม่ปกติและป่วยเป็นโรคเหยียดเชื้อชาติเช่นเธอ จบการศึกษาทั้งระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ด้วยเงินตราอันมากมายและอำนาจของบิดา

เป็นเรื่องน่าขันนัก เพราะทุกคนต่างก็รู้ว่า จริงอยู่ที่โคลัมบัสหรือมหาวิทยาลัยชื่อดังอื่นๆ ล้วนมีโควตาผู้บริจาคมอบให้แก่กลุ่มผู้บริจาคสนับสนุนมหาวิทยาลัยมาอย่างยาวนาน แต่สุดท้ายแล้วจะเรียนจบหรือไม่ก็ล้วนอยู่ที่ความสามารถและความเพียรล้วนๆ

ทุกคนรู้...แต่ทุกคนมองข้ามความจริงข้อนี้ จนหลายครั้งที่คนถูกนิินทาอดมีคำถามไม่ได้ว่า ‘ใครกันแน่ที่อคติ’

หรือบางทีความผิดของเธออาจเพราะมีนามสกุลบียองก้ากระมัง ผิดที่เธอคือบุตรสาวเพียงคนเดียวของท่านโคลน์ บียองก้า หรือที่ทุกคนเรียกขานเพียงท่านบียองก้า นักธุรกิจในกลุ่มบิลเลียนอันดับต้นๆ ของนิวยอร์กและระดับโลก ผู้มีอำนาจเงินอย่างไม่อาจประมาณได้ว่าแท้จริงแล้วตระกูลบียองก้ามีมากสักเพียงไร ใครเล่าจะเชื่อตัวเลขที่ถูกเปิดเผยและถูกจัดอันดับความรวยในนิตยสาร *ฟอบส์*

ยังมีอำนาจแอบซ่อนด้านการเมืองอันเนื่องมาจากอำนาจเงินที่ลุ่มลึกสนับสนุนพรรคการเมืองทั้งหลาย จนในบางครั้งผู้มีอำนาจทางการเมืองระดับนามสกุลยังต้องถอยให้ท่านบียองก้าถึงสามก้าว

คิดแล้วดวงตากลมโตค่อยๆ ปิดลง แพขนตาหนาสีน้ำตาลทองยาวทาบทับผิวเนื้อนวลขาวอมชมพูระเรื่อตั้งผิวกระเบื้องชั้นดี นิ้วเรียวยังจับก้านแก้วโซเจนนียกแก้วบรรจุน้ำสีโรสโกลด์อันมีฟองพวยพุ่งเป็นสายเล็กราวน้ำวนจากกันแก้วขึ้นจิบ รสชาติหวานอมเปรี้ยวซาบซ่าแผ่ไปทั่วลำคอ

โซเจนนีคือความสุขเล็กๆ น้อยๆ ของคริสติน แต่แล้วความสุขของชีวิตก็ถูกทำลายเมื่อเสียงแจ้งเตือนอีเมลเข้าดังขึ้น

เธอหรีตามองอย่างไม่สบอารมณ์นัก ใช้นิ้วสไลด์เปิดค่อนข้างแรง ทำ

ปากเบ้เล็กน้อยเมื่อเห็นอีเมลแจ้งเตือนจากคิว³ เรื่องเวลาที่เครื่องบินเจ็ต ส่วนตัวของตระกูลบียองก้าจะเดินทางจากปารีสกลับสู่มหานครนิวยอร์ก ในวันมะรืนนี้

หมดแล้วสินะช่วงเวลาแห่งการพักผ่อน หรือหากกล่าวให้ถูกต้องก็ คงเป็น หมดแล้วสินะ...ช่วงเวลาแห่งการถูกพักผ่อน สาเหตุมาจากการลงมือ ตบตีผู้ร่วมงาน จนถูกทำโทษด้วยข้อหาเหยียดเชื้อชาติ

ข้อหาที่ติดอยู่บนหน้าผากจนเป็นโลโก้หนึ่งของคริสติน!

คิดแล้วมือก็กระแทกแก้วไวน์ลงบนโต๊ะ ดวงหน้างามเซิดขึ้นอย่าง ยโส นัยน์ตาสีฟ้าทอดมองออกไปไกล ยังไม่ทันเริ่มเกรี้ยวกราดแสดงความ โมโหผ่านดวงหน้า เสียงแจ้งเตือนอีเมลเข้าทางโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง ข้อความที่ปรากฏทำให้เธอสลัดอารมณ์ทั้งหลายทิ้ง ลุกขึ้นเดินเข้าห้อง เปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้พร้อมสำหรับกิจกรรมล่องเรือชมแม่น้ำแซน อัน เป็นสิ่งที่เธอทำทุกช่วงเย็นทุกครั้งที่มาเยือนปารีส

อากาศช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิค่อนข้างดี แต่วันนี้ร้อนกว่าปกติ อุณหภูมิสูงถึงยี่สิบสององศาเซลเซียส⁴ จนชวนให้นึกถึงต้นฤดูร้อนที่ผู้คนพากัน นอนเปลือยกายแน่นขนัดเต็มชายหาดหรือสนามหญ้า

ร่างระหงสวมเดรสกระโปรงยาวคลุมเข้าสีขาวยาวเลมออนของดอลเซ แอนด์ กาบานา แซนเรียวล็องกระเป๋าลายเดียวกัน เช่นเดียวกับรองเท้า ยังมีหมวกปีกกว้างสีขาวยประดับผลเลมออนสองผลซึ่งทางแบรนต์สั่งทำเป็น

³ Q ย่อมาจาก Quintessentially People คือองค์กรที่มีหน้าที่บริหารจัดการให้ความ สะดวกสบายแก่กลุ่มคนผู้เลือกใช้บริการ ไม่ว่าจะต้องการสิ่งใดที่แม้จะยากแค่ไหน เพียง โท. บอกผู้ดูแล คิวจะเป็นคนจัดการให้ทุกอย่าง การบริการแบ่งออกเป็นสามระดับ สูงสุดคือระดับ Elite ซึ่งมีการก้ำกั้วความพอใจอยู่ที่ร้อยเปอร์เซ็นต์ คำสมาชิกในการ รับบริการเริ่มต้นที่สี่หมื่นห้าพันดอลลาร์สหรัฐต่อคนต่อปี ไม่รวมค่าธรรมเนียมอื่นๆ หรือ ค่าใช้บริการต่างๆ

⁴ ยี่สิบสององศาเซลเซียสสำหรับชาวตะวันตกจัดว่าร้อนมาก ไม่ต่างจากสามสิบสององศา เซลเซียสในไทย

พิเศษมอบให้แก่ลูกค้าพิเศษเช่นเธอ

หญิงสาวสำรวจความเรียบร้อยหน้ากระจกหลุยส์บานใหญ่เป็นครั้งสุดท้าย สวมแว่นกันแดดทรงแคตตาย แล้วก้าวเข้าลิฟต์ลงไปยังลิบบีเพื่อขึ้นรถม้าที่มารอรับหน้าโรงแรมเช่นทุกวัน จุดหมายปลายทางคือท่าเรือ

คริสตินคือหญิงสาวผู้ได้รับนิยามจากวงสังคมว่าเป็นหนึ่งในสาวโอลด์-แฟชั่น⁵ ในบางเรื่อง ชัดกับข่าวเสียหายในบางเรื่อง เธอโปรดปรานการนั่งรถม้ามากกว่าการนั่งมาเซราติ

ม้าหนุ่มท่าทางองอาจ ตัวรถม้าประดับตกแต่งเทียมราชรถแห่งราชวงศ์อังกฤษ สิ่งที่รถม้าของเธอต้องจัดเตรียมไว้ให้พร้อมคือ เครื่องดื่มโซเจนนีแช่เย็นจัด ไม่ว่าเธอจะเลือกดื่มหรือไม่ก็ตาม

พนักงานขับรถม้าเป็นบุรุษชาวตะวันตก สวมชุดสูทสีขาวเช่นเดียวกับสีม้า เขาโค้งคำนับแล้วเดินไปรินโซเจนนีลงแก้วแชมเปญให้เธอ ท่วงทำนองบ่นอมยิ้มนักประหนึ่งสตรีผู้นั่งอยู่คือหนึ่งในราชินิกุล ทว่าเธอเพียงเหลือบมอง สะบัดมือแผ่วเบา เอ่ยด้วยภาษาฝรั่งเศสซึ่งใช้ได้ดีไม่ต่างจากเจ้าของภาษา

“ไม่ ชอบใจมาก”

พนักงานเทเครื่องดื่มราคาแพงทิ้งลงในขวดแก้วอีกใบ แล้วเร่งฝีเท้าก้าวขึ้นไปประจำตำแหน่ง คอรถม้าฝ้าการจรรยาอันแสนแน่นหนาดยามเย็นของปารีส นำพาหญิงสาวผู้แสนจะให้ทิปหนักอย่างที่ต้องตกใจในครั้งแรกที่ได้รับสู่ท่าเรือที่ห่างออกไปราวห้านาที

ห้านาทีแสนสั้นยิ่งนักในความรู้สึกของคริสตินผู้เพลิดเพลินกับการมองรถติด ในขณะที่สุดรถม้าก็จอดเทียบทางเข้าท่าเรือซึ่งปูพรมสีแดงสด

⁵ สาวโอลด์แฟชั่น คือผู้หญิงที่มีแนวคิดอนุรักษ์นิยมหรือยึดถือ/หลงใหลวัฒนธรรม หรืออะไรบางอย่างที่ไม่ตามสมัยนิยม

สองข้างทางประดับด้วยดอกลิ้นหาลากสีส้ม สวมกับที่ท่าเรือแห่งนี้รับรอง
เฉพาะลูกค้าวิโอพี การล่องเรือของที่นี่คือการเหมาลำแต่เพียงอย่างเดียว

คริสตินก้าวลงจากรถม้าอย่างเชื่องช้า ยิ้มรับการโค้งตัวทักทายของ
พนักงานผู้มารอรับ เดินตามชายผู้นั้นไปด้านใน ตรงไปสู่เรือยอร์ชขนาด
หกที่นั่งลำสีขาวซึ่งภายในประดับด้วยลวดลายไม้หุลยส์

ร่างระหงนั่งลงบนโซฟาหนังสีแดง ไขว่ห้าง คาดแว่นกันแดดไว้บน
ศีรษะ ยิ้มขณะรับแก้วโซเจนนีซึ่งบริการประจำเรือตรงเข้าเสิร์ฟ รับฟังเมนู
อาหารว่างระหว่างการล่องเรือสี่สิบห้านาที

“อาหารว่างจะมีเบลูกากาเวียร์และแอมคาเดเมีย เครื่องดื่มจะมี...”

“เบลูกากาเวียร์คืออะไร”

คำถามของคริสตินทำให้บริการสาวหยิบแท็บเล็ตขึ้นมากดภาพ
ดวงตาสีฟ้าของผู้ถามมองภาพคาเวียร์สีเทาอ่อน ไม่ใช่สีเกือบขาว พยักหน้า
เบาๆ ตามด้วยการยิ้มบางๆ เอ่ยกับบริการสาว

“แคโซเจนนีก็พอ”

“อีกไม่เกินห้านาทีเรือพร้อมออกค่ะ”

คริสตินพยักหน้าอีกครั้ง เบือนหน้าไปยังพื้นน้ำซึ่งสะท้อนแสงแดด
สุดท้ายของวัน ยกมือเรียวขึ้นสูงเพื่อเทียบแสงจ้าจากแสงอาทิตย์กับแหวน
เพชรสีชมพูราวन्द์บริลเลียนตี⁶ ขนาดเม็ดยอดแปดกะรัตจากเดอเบียร์ส
บนนิ้ว ริมฝีปากบางยิ้มภาคภูมิใจที่ได้ครอบครองเพชรสีชมพูอันแสนล้ำค่า
และหายากยิ่ง

เสียงระฆังดังก้องแทนสัญญาณแจ้งว่าเรือออก คริสตินสุดท้ายใจลึก
ยัดหลังนั่งตรง เริ่มตบมือเครื่องดื่มสุดโปรดและชมวิวอันแสนงดงามซึ่ง
กำลังจะเห็นเบื้องหน้า

⁶ Round Brilliant คือการบอกรูปทรงและคัตติ้งของเพชร หมายถึงเม็ดนี้เป็นทรงกลม
Brilliant Cut คือชื่อการเจียรระโนแบบมาตรฐานตามสมัยใหม่ มีทั้งหมด 57-58 เหลี่ยม

เรือเคลื่อนออกอย่างช้าๆ ไม่รีบร้อน ราวสามนาทิต่อมาก็ผ่านเรือนักท่องเที่ยวลำใหญ่ซึ่งกำลังจอดเทียบท่าเรือฝั่งตรงข้าม เสียงรุ่นวายอีกทีก็จากเรือลำนั้นทำให้คริสตินขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้วค่อยๆ คลายลงเมื่อเรือพ้นผ่านความอึกทึกทั้งหลาย ลอดผ่านสะพานปูนเปลือยซึ่งมีรถราเล่นสัญจรด้านบน ตามด้วยโรงแรมชื่อดังซึ่งมีธงชาติฝรั่งเศสบนยอดตึกโกโบกสะบัดตามแรงลม

ทั้งที่ภาพอาคารอันงดงามซึ่งปรากฏอยู่เบื้องหน้าคือสิ่งที่เธอชื่นชอบแท้ๆ ทว่าวันนี้หญิงสาวบังเกิดความรู้สึกที่น่าจะขม ลูกขึ้นเดินไปนั่งโซฟาฝั่งตรงข้าม เลือกว่าจะชมมนุษย์มากมายซึ่งกำลังเดินเลียบฝั่งแม่น้ำ

ภาพสาวเอเชียซึ่งถือถุงแบรנדแอร์เมสดึงดูดความสนใจจากดวงตาสีฟ้า คำถามที่เกิดขึ้นคือ ในถุงนั้นคือกระเป๋ารุ่นใดหนอ คิดแล้วก็นึกถึงความจริงหนึ่ง เหตุใดกันนะ ภาพหญิงสาวชาวเอเชียถือกระเป๋าราคาแพงและถุงแบรนด์ดังมากมายกลับไม่ขัดใจเท่าภาพภาพหนึ่งซึ่งเธอเกลียดยิ่งนัก

ภาพนั้น...คือภาพของหญิงสาวชาวไทยผู้มีนามว่าอิงวาดเดินถือแฟ้มเอกสารงาน

คริสตินเกลียดภาพอิงวาด อาจจะ...เกลียดอิงวาดกระมัง

น่าตลกนัก เพราะเธอเองก็ไม่รู้ว่าแท้จริงเธอเกลียดสตรีผู้นั้นหรือไม่ ความรู้สึกอันแน่ชัดมีเพียงเธอไม่ชอบใจ ไม่พอใจ และอีกอย่างที่สตรีเอเชียผู้ไม่มีอะไรเทียบเท่าเธอกลับสร้างผลงานข้ามหน้าสตรีอเมริกันเจ้าของประเทศแย่งตำแหน่งงานที่ควรเป็นของคนอเมริกันไป!

มือเรียวยกกระดกโซ่เงินหนึ่งจหนักหมดแก้ว ราวจะใช้เครื่องดื่มช่วยชะล้างความรู้สึกทางลบทั้งหลายในใจ สลัดภาพของสตรีผู้นั้นทิ้ง เลื่อนสายตากวาดมองไปรอบๆ ปารีสช่างแสนกว้างใหญ่ ผู้คนเดินผ่านไปมามากมาย บางใบหน้าเคร่งเครียด บางใบหน้าแต่งแต้มด้วยรอยยิ้ม บางใบหน้าปรากฏหยาดน้ำตา บางใบหน้าฉาบความว่างเปล่า

ว่างเปล่า...ไม่ต่างจากความรู้สึกของเธอ

ความอ้างว้างและเศร้าหมองฉายผ่านนัยน์ตาสีฟ้า ดวงหน้างามเมื่อ
รอยยิ้มเศร้า ค่อยๆ ระบายลมหายใจแผ่วเบา ตัดสินใจเปลี่ยนแผนเมื่อภาพ
เบื้องหน้าคือหอไอเฟล เอื้อมมือไปกดเครื่องสีแดงซึ่งติดอยู่ข้างเบาะหนังอัน
เป็นสัญญาณให้เรือหยุดที่ท่าเรือข้างหน้า

เรือค่อยๆ จอดเทียบท่า บริกรสาวเดินมาช่วยประคอง ส่งลูกค้าคน
สำคัญขึ้นสู่ท่าเรือ “ระวังนะคะ”

คริสตินเก็บแว่นตาใส่กระเป๋า เอ่ยกับบริกรสาวซึ่งยืนรอฟังคำสั่ง
“ฉันไปไม่นาน แค่เดินชมวิวสัก...ไม่เกินสิบห้านาที”

บริกรสาวพยักหน้ารับคำสั่ง ถอยลงไปแจ้งคนขับเรือ จังหวะนั้น
คริสตินเงยหน้ามองหอไอเฟล ปล่อยสองเท้าพาเธอเคลื่อนเข้าไปใกล้

วันนี้ลมแรงกว่าทุกวัน นิ้วเรียวทัดผมยาวหยักศกสีบลอนด์ทองไว้
หลังใบหู เดินทอดน่องไปเรื่อยอย่างไร้จุดหมาย บางคราหยุดมองนักท่องเที่ยว-
เที่ยวที่พากันกระโดดถ่ายภาพ ริมฝีปากคลี่ยิ้มขึ้น แล้วก้าวเดินต่อสลับกับ
หยุดเป็นระยะๆ ยามเจอสิ่งที่สนใจ

เช่น...แม่กับลูกซึ่งจูงมือกัน โปสท่าถ่ายรูปโดยมีฉากหลังเป็นหอ
ไอเฟล ภาพนี้ทำให้คริสตินนึกไปถึงภาพในกรอบรูปที่ตั้งอยู่ในห้องรับแขก
ที่เพนต์เฮาส์ นั่นคือภาพเธอกับแม่เมื่อครั้งมาเที่ยวปารีสด้วยกันเนื่องใน
โอกาสวันคล้ายวันเกิดอายุสิบปีของคริสติน

“ขอโทษนะครับ”

ความรู้สึกระลึกถึงมารดาผู้อยู่อีกทวีปหนึ่งถูกขัดด้วยภาษาอังกฤษ
ซึ่งดังมาจากเบื้องหลัง เธอหันหน้าไปทางต้นเสียง นัยน์ตาสีฟ้าสกับนัยน์ตา
สีน้ำตาลเข้มของเขา...ผู้ยื่นถือกล้องถ่ายรูป

คล้ายทุกสรรพสิ่งบนโลกใบนี้ถูกกำจัดออกไป เหลือเพียงแคเธอกับ
เขา กลิ่นหอมหวานอ่อนๆ กำจายไปทั่ว หัวใจดวงน้อยที่แข็งกระด้างรู้สึก
ถึงการเต้นและเคลื่อนไหวหลังจากที่เจ้าตัวตัดสินใจเซ่แข็งมานาน ความอุ่น
ร้อนวูบวาบวิ่งผ่านไปทั่วกาย แก้มนวลขาวเจือสีชมพูระเรื่อ

“ขอโทษนะครับ ช่วยถ่ายรูปให้ผมหน่อยได้ไหมครับ”

เสียงหัวเราะแต่อ่อนโยนของเขาปลุกสติคริสตินผู้ตกอยู่ในภวังค์ เธอ หลุบตาลง กำมือแน่นเพราะรู้สึกอับอาย เนื่องจากเธอใจเต้นเพราะเขา ผู้ชาย ที่มีหน้าตาบอกรักว่าเป็นชาวเอเชีย!

ดวงตาคู้งามค่อยๆ ช้อนขึ้น อดไม่ได้ที่จะพิจารณาบุรุษตรงหน้า อีกครั้งอย่างเปิดเผย เขาเป็นบุรุษร่างสูงใหญ่ สวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกง สีครีมไร้ยี่ห้อ ดูสะอาดตาอย่างยิ่ง ผิวขาวเหลืองเช่นคนเอเชีย ที่โดดเด่นนัก คงเป็นดวงตาคอมโตบนวงหน้าคมสันอันประกอบด้วยจมูกโด่งและริมฝีปาก ได้รูป

คริสตินยอมรับอย่างไม่อคติว่า เขาช่างหน้าตาหล่อเหลายิ่งกว่า นายแบบชาวเอเชียทั้งหลายที่เธอเคยพบเสียอีก

“ไม่ทราบ...”

เมื่อเขาเริ่มต้นทวนคำถามเดิมอีกครั้ง ผู้พิจารณาอย่างเปิดเผยก็ยื่น มือออกไปรับกล้องถ่ายรูปมา

“คุณต้องการมุมไหนคะ” เธอถามพอเป็นพิธี

เขาคลี่ยิ้มบางๆ หันไปวางมือเป็นกรอบตรงจุดที่เลือก “ตรงนี้ครับ ขอให้เห็นยอดหอไอเฟล”

หญิงสาวพยักหน้า ยกกล้องขึ้นส่องภาพแล้วถอยหลังจนได้ภาพพอดี ตามที่เขาต้องการ ชยับปากนับเลข

“1...2...3”⁷

นิ้วเรียวกดชัตเตอร์รวดเร็วทันใจอย่างแน่ใจว่าได้ได้มากกว่าสิบรูป จึงส่ง

⁷ ชาวอเมริกันบางส่วนใช้คำว่า ‘เซย์ซีส’ แต่ถ้าเป็นชาวอเมริกันที่อยู่ในสังคมการทำงานแบบ หลากหลายวัฒนธรรม และจบจากมหาวิทยาลัยที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ จะรู้ว่า ส่วนใหญ่คนเอเชียใช้คำว่า 1 2 3 เวลาได้รับไหว้วานให้ช่วยถ่ายรูปให้เลยมักใช้คำว่า 1 2 3 แต่อันที่จริงแล้วไม่ใช่เฉพาะคนเอเชียที่ใช้วิธีการนับเลข แม้แต่คนที่เป็นอเมริกันโดย กำเนิดก็ใช้คำนี้เช่นกัน

กล้องคืนให้เขา เจ้าของกล้องรับกล้องถ่ายรูปคืนไป ไม่ได้ใช้ถ่ายรูปถ่าย แต่กลับสนทนากับสตรีผู้ทำท่าจะลาจาก

“ผมมีภาพหนึ่งที่...”

คริสตินไม่รอให้เขาพูดต่อ กำแพงที่ก่อล้อมตัวเธอทำให้หญิงสาวถอยหลัง ก้าวเดินหึบๆ อย่างไม่ปรารถนาจะรู้ว่าเขาจะพูดสิ่งใด แต่เดินไปได้ห้าก้าวก็ชะงัก เหลียวมองกลับไป

เขายืนถือกล้องอยู่ที่เดิม กำลังจ้องมองเธอเช่นกัน ริมฝีปากคลี่ยิ้มอบอุ่น ตามด้วยการผงกศีรษะขอบคุณอย่างแสนสุภาพ

คริสตินแหม่มปากแน่น เดินกลับไปยังท่าเรือด้วยความเสียดาย ouse... ช่างน่าเสียดายยิ่งนักที่ชายคนนั้นเป็นชาวเอเชีย และสัญชาติภูมิลำเนาอันแรงกล้าก็บอกเธออย่างที่เธอแน่ใจยิ่งนักว่า เขา...เป็นคนไทย

เชื้อชาติเดียวกับอิวาต สตรีที่เธอซังน้ำหน้ำยิ่งนัก!

ดอ

บทที่ สอง

วันธรรมดาที่ไม่ธรรมดา

แสงแดดอุ่นแห่งเดือนมิถุนายนลอดผ่านม่านหน้าต่างตกรกระทบดวงตาซึ่งปิดอยู่ ปลุกให้หญิงสาวผู้ยังหลับใหลค่อยๆ ลืมตาขึ้นสูแสง มือเรียวขาวเอื้อมไปหยิบโทรศัพท์มือถือซึ่งชาร์จไว้ข้างหัวเตียง จัดการปิดโปรแกรมนาฬิกาปลุกที่จะดังขึ้นในอีกสามสิบนาที

ร่างระหงในชุดนอนกระโปรงสีชมพูอ่อนค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งบิดชี้เกียจพ่นลมหายใจหนักออกจากลำคอระหงเมื่อคิดได้ว่าวันนี้คือวันแรกที่ต้องกลับไปทำงาน

อย่างไรก็ตาม กิจกรรมเริ่มต้นวันใหม่ไม่ใช้การล้างหน้าแปรงฟัน แต่เป็นการเปลี่ยนจากชุดนอนเป็นชุดออกกำลังกายสปอร์ตบราลู่เลมอนสีโอลด์โรสกับกางเกงสีดำตัวโปรด เรือนผมสีบลอนด์ถูกรวบขึ้นเป็นมวยกลางศีรษะ สองเท้าก้าวออกจากห้องนอนไปยังห้องกว้างด้านซ้ายซึ่งจัดเป็นห้องฟิตเนส

ห้องฟิตเนสมีขนาดพอเหมาะสำหรับผู้ใช้เพียงหนึ่งคน ครบถ้วนทุกอุปกรณ์ที่ควรมี ด้วยนิสัยค่อนข้างรักความเป็นส่วนตัวและไม่ชอบใช้ของ

รวมกับใคร ทำให้ห้องนี้ถูกสร้างขึ้น แม้ว่าชั้นห้าของตึกจะเป็นห้องฟิตเนสขนาดใหญ่สำหรับผู้พักอาศัยในตึกหลังนี้ก็ตาม

ผ้า màn หน้าต่างสิ่งข้างถูกเลื่อนเปิด แสงแดดส่องผ่านเข้ามา มองลงไปเห็นวิวด้านล่าง ผู้คนตัวเล็กราวกับมดดำเดินกันอย่างรีบเร่งจนเรียกได้ว่าแทบไม่มองหน้าผู้ใด ช่างเป็นชีวิตที่แสนรีบร้อนยิ่งนัก จนผู้มองจากด้านบนรักในความโชคคตที่มีเวลาให้ตัวเองละเลียดอย่างไม่ต้องรีบร้อน

หลังจากยืนชมวิวได้ราวสามนาที หญิงสาวก็หยิบขวดน้ำแร่เอวียอง⁸ ขวดเล็กซึ่งจัดวางพร้อมอยู่บนชั้นขึ้นมาดื่มจนหมดขวด กดเครื่องเล่นเพลงที่ตั้งไว้ข้างๆ ถอยหลังหกก้าว เริ่มต้นการทำโยคะรับวันใหม่ โดยมีเสียงเพลงดังแผ่วเบาพื่อให้ห้องไม่เงียบนัก

กิจกรรมโยคะดำเนินไปสี่สิบห้านาทีพื่อให้เหงื่อออก เธอปิดเพลงเดินไปยังตู้เย็นสีเงินซึ่งตั้งถัดจากชั้นน้ำแร่ หยิบขวดบีบีไซเจนนี้ขึ้นมารินใส่แก้วแชมเปญที่มีวางครบบนชั้นข้างๆ ตามด้วยการหยิบแก้วตะวันตกที่ผ่านเป็นแผ่นบางๆ ห้าแผ่น เดินออกจากห้องฟิตเนสก้าวขึ้นบันไดสู่ชั้นสองอันเป็นสวนดอกไม้ส่วนตัวของเธอ

หญิงสาวเดินผ่านห่อไอเฟลจำลองสีขาวสูงราวสองฟุตตรงไปยังชุดเก้าอี้เหล็กดัดสีขาวซึ่งตั้งอยู่ริมรั้วกระจกใสสูงเท่าเอว นั่งลงบนเก้าอี้ เริ่มรับประทานแก้วตะวันตกสลับกับการจิบไซเจนนี้พร้อมกับชมวิวเบื้องล่าง ละเลียดใช้เวลาราวสิบนาที จนเมื่อเครื่องดื่มในแก้วหมด จึงยอมบอกกล่าวความพลุกพล่านของผู้คนที่เร่งฝีเท้าไปยังสถานีรถไฟใต้ดิน ไปอาบน้ำแร่ต่างตัว

ร่างระหงอยู่ในชุดเดรสกระโปรงของแซค โปเซน ลีโอลด์โรส ลูกไม้ชั้นดีของกระโปรงที่ยาวคลุมเข่าส่งให้เรียวขาขาวเนียนดูไร้ที่ติ

⁸ น้ำแร่เอวียอง (Evian) รู้จักกันว่าน้ำแร่เอวียอน ตามหลักของชื่อยี่ห้อที่มาจากฝรั่งเศส ออกเสียงอย่างถูกต้องว่า เอวียอง

คริสตินสวมรองเท้าคริสเตียน ลูบแต่ง สิ่งข้างลิ้นแดงคู่มืออันเป็นของขวัญเรือนจบปริญญาโทจากแม่ เดินออกจากห้องแต่งตัว ย่ำสำรวจไปทั่วทุกห้องของเพนต์เฮาส์ขนาดสามชั้น จนพอใจแล้วจึงกลับมาสู่ห้องแต่งตัว หลบมองรองเท้า เอ่ยด้วยน้ำเสียงคาดหวัง

“ไม่กั๊ด ก็หวังว่าจะไม่กั๊ดทั้งวันนะ”

เอ่ยแล้วก็หมุนร่างไปยังกระจกซึ่งสะท้อนภาพสาวงาม มอง...ด้วยความรู้สึกพร้อมอย่างยิ่ง สะพายกระเป๋าเลดีดีออร์หนึ่งแเกะสีเดียวกันกับรองเท้า ก้าวตรงไปยังลิฟต์ส่วนตัว ลงลิฟต์จากเพนต์เฮาส์สู่ลิโอบบีชั้นล่าง ด้วยรอยยิ้มของผู้หญิงที่มีพร้อม ผ่านประตูกระจกสีชาบานใหญ่สู่ถนนอันแสนวุ่นวาย มองไปยังชายวัยกลางคนสามคนในชุดสูท พวกเขาเดินตรงมาทางเธอพร้อมเอ่ยทักทาย

“อรุณสวัสดิ์ มีสียบองก้า”

ชายทั้งสามถูกส่งตรงมาจากคิวเพื่อทำหน้าที่รื้อให้คริสตินเลือกว่าวันนี้เธอจะเดินทางไปทำงานด้วยวิธีใด ดวงตาสีฟ้ามองไปทางรถคันแรก คือสิมูซินพร้อมคนขับ แล้วเลื่อนสายตาไปยังคันที่สอง มาเซราติสีดำเป็นเงาแวบ ซึ่งเธอจะขับไปเอง หรือ...คันสุดท้าย รถม้าประจำตัว

“รถม้า” เธอเอ่ยคำตอบเดิมๆ

ทั้งสามคนพยักหน้ารับคำสั่ง สองคนแรกถอยหลังจัดการนำรถไปเก็บ ชายคนสุดท้ายเร่งฝีเท้าไปหยิบแท่นบันไดมาตั้งเพื่อให้คริสตินก้าวขึ้นรถม้า ไม่ลืมนรินไซเจนนี่ใส่แก้วคริสตัลส่งให้พร้อมหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าวันนี้ แล้วรีบก้าวขึ้นประจำที่ ขับรถม้าจากย่านเมดิซีนอเวนิวสู่ย่านโลเออร์แมนฮัตตัน

การจราจรช่วงเช้าไม่พลอดโปร่งนัก แต่คริสตินก็ไม่ได้มีท่าทีเร่งรีบ ใช้เวลายามเช้าในการนั่งชมวิวเมืองแมนฮัตตัน จิบเครื่องดื่มสลับกับการอ่านหนังสือพิมพ์ ทว่า...หนังสือพิมพ์ถูกโยนทิ้งลงบนพื้นรถม้า ช้ำยังเหยียบขี้้อย่างไม่ต้องการรับรู้เนื้อหาข่าว ไม่ต้องการเห็นภาพ แต่ภาพในกรอบใหญ่

นั่นก็ยังคงติดอยู่ในความคิดของเธออยู่ดี

เธอกัดฟันแน่นต่อภาพที่บิดาหญิงมือซ้ายวัยรุ่นคนหนึ่ง เขามีหน้าตาคล้ายคลึงกับเธอยิ่งนัก

คริสตินเฝ้าปากแน่น กระดกน้ำในแก้วลงคอ ให้น้ำช่วยชะล้างความรู้สึกขุ่นมัวทั้งหลาย ดวงตาอันมากลั้นด้วยความเสียใจค่อยๆ ปิดลง พยายามทำสมาธิบอกตัวเองเช่นที่บอกทุกครั้งเมื่อต้องรับรู้

‘ไม่รู้ ไม่สนใจ ไม่มี’

เมื่อดวงตาที่ปิดอยู่เปิดขึ้น อารมณ์ในแง่ลบทั้งหลายก็ถูกกดซ่อนเอาไว้ด้วยการหลอกตัวเองเสียดังก้องในใจ เธอ...คริสติน บียองก้า ผู้แสนเพอร์เฟกต์ พ่อกับแม่รักกัน พ่อไม่ได้มีเมียห้อยและมีลูกอีกคน พ่อ...มีเธอเป็นผู้สืบทอดสายเลือดบียองก้าแต่เพียงผู้เดียว!

ทุกสายตajibจ้องที่รถม้าซึ่งกำลังจอดเทียบทางเข้าอาคาร นักท่องเที่ยวบางคนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายรูป คนท้องถิ่นและพนักงานละครเวทีไร้ความสงสัยว่าเป็นรถม้าของผู้ใด จะมีก็เพียงตำรวจห้องใหม่ซึ่งเพิ่งมาประจำการได้ไม่นานที่ต่างสะกิดกัน ยังไม่ทันมีคำถาม ตำรวจรุ่นพี่ก็รีบเล่าสั้นๆ ง่ายๆ ด้วยคำคำเดียว

“บียองก้า”

บียองก้า...สั้นๆ ง่ายๆ แต่ตอบทุกคำถาม

ผู้ถูกพูดถึงก้าวลงจากรถม้าด้วยท่าสง่างาม ดวงหน้าเงยขึ้น ดวงตาจ้องมองธงชาติอเมริกาบนยอดตึกที่ปลิวสะบัดตามแรงลม ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มเย็น ในที่สุด...เธอก็มาถึง

สองเท้าก้าวผ่านตำรวจทั้งสิ้นายที่พากันยืนตรงอย่างไม่มีคามจำเป็น ต้องทำเช่นนี้ ก็ไม่รู้ว่าเพราะนามสกุลบียองก้าหรือเพราะความสวยของคริสติน จึงทำให้ทั้งสี่ลั้นหายใจโดยอัตโนมัติเมื่อเธอเดินผ่าน

คริสตินไม่สนใจสายตาใดที่มองมาทางเธอ ก้าวฉับๆ อย่างมั่นคง

ตรงเข้าตัวอาคาร ผ่านการสแกนร่างกายและกระเป๋า เลี้ยวซ้ายไปทางลิฟต์ สองเท้าชะงักเพราะดวงตาจับภาพสตรีผู้หนึ่ง

อึงवाद!

ความไม่พอใจพุ่งโหมงดั่งควีนไฟป่า ถึงกระนั้นก็ไม่อาจพุ่งเข้าไปปะทะแม้จะอยากทำเพียงใด เพราะรู้ว่าวันนี้คือวันแรกที่กลับมาทำงาน เธอไม่ควรก่อเรื่องใด มือข้างหนึ่งกำแน่น แล้วเปลี่ยนเป็นการติดสายรัดข้อมือสีรุ้งอันเป็นสิ่งที่จิตแพทย์ให้เธอสวมไว้ ติดมันทุกครั้งที่เธอเริ่มรู้สึกไม่พอใจ หรือชิงชังเชื้อชาติอื่น

ความเจ็บและเสียงแผียะๆ ทำให้สองขาหยุดยืนนิ่ง ดวงตาสีฟ้าจ้องมองและรอ จนกระทั่งอึงवादขึ้นลิฟต์จากไป สองเท้าที่ถูกแช่แข็งจึงละลายลง เธอก้าวอย่างแผ่วเบาไปยังนรอลิฟต์ในจุดที่สตรีเมื่อครู่เคยยืน

“เฮเลนแห่งทรอย” เสียงกระซิบกระซาบดังมาจากด้านหลัง

‘เฮเลนแห่งทรอย’ หันไปมอง กลุ่มสตรีหลากหลายเชื้อชาติซึ่งกำลังกระซิบกระซาบพากันถอยกรูดเปลี่ยนจากการรอลิฟต์เป็นการเดินขึ้นบันได ส่วนอีกกลุ่มซึ่งยืนห่างออกไปก็พากันถอยห่างไปอีก เห็นชัดว่าไม่มีผู้ใดต้องการโดยสารลิฟต์พร้อมกับคริสติน

ส่วนชื่อเรียกเฮเลนแห่งทรอยนั้น มาจากการตบตีผู้ร่วมงานครั้งล่าสุด เกิดกรณีพิพาทจนดังขึ้นไปถึงชั้นบน สร้างสงครามขนาดย่อมๆ ระหว่างผู้คุมกับผู้ดูแลการเงิน และในที่สุดอำนาจเงิน อำนาจการเมืองของตระกูลบียองก็กำชัยชนะ คริสตินถูกลงโทษเพียงพักงานและส่งตัวไปรักษาที่จิตแพทย์ ส่วนเจ้าหน้าที่คูร์ณีได้รับเพียงจดหมายแสดงความเสียใจและวันลาพักร้อนเพิ่มขึ้นสองวัน

เสียงลิฟต์และประตูที่เปิดออกทำให้คริสตินสลัดความคิดทั้งหลายทิ้ง ก้าวเข้าลิฟต์อย่างโดดเดี่ยวตามลำพัง ดวงตาสีฟ้าค่อยๆ มองประตูเลื่อนปิด ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มขึ้น ยอมรับความจริงอย่างหนึ่งว่า

ในขณะที่คนอื่น...ใช่เพียงผู้ร่วมงานชาวเอเชีย แต่ยังรวมถึงเชื้อชาติ

อื่นไม่เว้นแม้แต่อเมริกันหรือยุโรป...พากันถอยห่างจากเธอ มีเพียงอิงวาดกับหัวหน้าอีกไม่กี่คนเท่านั้นที่กล้าร่วมทางไปกับเธอด้วย

เมื่อคิดถึงอิงวาด คิ้วเธอก็ขมวด แหวดตาครุ่นคิด ตามด้วยการถอนหายใจ ยอมรับความจริงอีกอย่างที่ว่า อิงวาด...ไม่ใช่คนเอเชียที่เธอจะเหยียดหยามหรือบดขยี้ได้อีกต่อไป เพราะสตรีผู้นั้นมีมูลค่าชีวิตอย่างที่เธอต้องยอมรับอย่างเจ็บปวดว่า เหนือกว่าเธออยู่หนึ่งขั้น!

ช่างน่าตลกนัก บางครั้งคนที่รู้สึกซึ่งซึ้งที่สุดกลับกลายเป็นคนที่กล้าเดินร่วมทาง

ประตุลิปต์เปิดออก ร่างบางระหงก้าวตรงไปยังห้องทำงานตัวเอง ไม่แปลกใจที่อแมนด้าผู้เป็นหัวหน้ายื่นกอดคอเธออยู่หน้าห้อง

“ยินดีต้อนรับกลับมา” อแมนด้าเอ่ยทักพร้อมกอดและแนบแก้มซ้ายขวา

คริสตินยิ้มและแนบแก้มเช่นกัน เอ่ยสิ่งที่เธอไม่รู้ว่าจะจริงหรือไม่ “ฉันก็ดีใจที่ได้กลับมา”

สตรีทั้งสองเดินเข้าสู่ด้านใน คริสตินนั่งลงบนโซฟาหลุยส์ลีทองซึ่งเธอสั่งซื้อมาด้วยเงินตัวเอง อแมนด้านั่งลงเคียงข้าง

“ฉันได้รับจดหมายจากจิตแพทย์แล้ว ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี”

คริสตินเพียงยิ้ม รอฟังสิ่งที่สตรีข้างกายจะพูดต่อ

“ในฐานะที่ฉันดูแลเธอมานานมาก อยากจะขอเตือนจากใจจริง อย่าก่อเรื่องใดๆ อีก ไม่อย่างนั้น...” อแมนด้าหยุดเพียงเท่านี้ ถอนหายใจเบาๆ ตามด้วยการเปลี่ยนเรื่อง “หมอบอกว่าเธอดีขึ้น แต่ยังคงต้องไปบำบัดต่อ”

“ฉันรู้ค่ะ นัดครั้งต่อไปวันมะรืน”

อแมนด้าลุกขึ้น ฝายมือสองข้างออก “ถ้าอย่างนั้นวันนี้ก็สบายๆ ไม่มีอะไรให้เธอทำ อยากไปไหน...ชอปปิ้ง เทียว หรือ...อะไรก็ตาม แล้วแต่เธอ”

คริสตินยิ้มมุมปาก เอ่ยคำที่เอ่ยบ่อยยิ่งนักกับสตรีเบื้องหน้า

“ขอบคุณค่ะ”

คำขอบคุณเกิดขึ้นพร้อมกับที่ร่างระหงลุกไปกอดและแนบแก้มอำลาอแมนด้า ผู้เดินออกจากห้องกลับขึ้นไปทำงาน คริสตินนั่งลงบนโซฟา กวาดตามองรอบห้องใหญ่ที่มีเพียงความเงียบและวังเวง

วันนี้ก็เหมือนทุกวันตลอดระยะเวลาแปดปีที่เธอทำงานอยู่ที่นี่ หน้าที่ของเธอคือ อยู่เฉยๆ...อย่าทำอะไร!

เมื่อเรียวยาวหยาบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเข้าสู่ข้อความ ส่งข้อความหาคิดว่าช่วงสายจะไปดื่มกาแฟร้อนๆที่เดอะพลาซ่า ให้ส่งรถม้ามารับและจองที่นั่งประจำให้ด้วย

เมื่อส่งข้อความไปเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็หันหน้าไปทางหน้าต่าง ทอดตามองวิวเบื้องล่าง ผู้คนเดินขวักไขว่เต็มถนน แต่ละคนบอกซัดว่ายุ่งและเร่งรีบ ช่างแตกต่างจากเธอผู้ไม่มีอะไรทำนอกจากนั่งผลาญเวลาให้หมดไปวันๆ อย่างน่าเสียดาย

คริสตินหันหน้ากลับมาเช่นเดิม ครานี้ดวงตามองทะลุผ่านประตูกระจก นัยน์ตาสีฟ้าฉายประกายเศร้าเมื่อเห็นว่าทุกคนในองค์กรกำลังวุ่นวาย ในมือล้วนถือแฟ้มงาน เธอหลบตาลงมองมือที่ว่างเปล่าของตัวเอง น้ำตาไหลจากทางตา หัวใจเจ็บร้าวราวถูกกรีด

ในขณะที่ทุกคนคิดว่า คริสติน บียองก้า ถูกวางไว้สูงในจุดที่เป็นไม่งามประดับองค์กร แต่ตัวเธอนั้นรู้ดี แท้จริงแล้วเธอถูกวางอย่างต่ำต้อย ต้อยค่า อย่างคนไร้ประสิทธิภาพจนไม่มีใครกล้าให้งานทำ!

เธอยกมือเรียวยาวขึ้นปาดน้ำตา เช็ดหน้าอย่างหยิ่งยโส

“ฉันโหดดี!” เธอกล่าวปลอบตัวเอง และลงมือทำสิ่งที่ผู้ร่วมงานคนอื่นไม่สามารถทำได้ นั่นคือการเปลี่ยนชุดเป็นชุดโยคะ เริ่มต้นเล่นโยคะบริหารร่างกาย ในขณะที่คนอื่นล้วนต้องทำงานหัวหมุน!

ช่วงเวลาโยคะกว่าสองชั่วโมงสิ้นสุดลงพร้อมเสียงเคาะประตูห้อง คริสตินลุกขึ้นอย่างไม่รีบร้อน เดินไปเปิดประตู พบว่าเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์สาวยืนอยู่ ผู้มารบกว่นไม่มีสีหน้าแปลกใจที่เจ้าของห้องอยู่ในชุดโยคะและเหงื่อออกซึก เธอส่งดอกกลีบลีลาวีดสีขาวช่อใหญ่ให้

“มิสเตอร์...”

“ฝากโยนทิ้งด้วย หรือถ้าอยากได้กลับบ้านก็เชิญ” คริสตินเอ่ยขัดตามด้วยการปิดประตูไม่สนใจช่อดอกไม้ ไม่ต้องรอฟังจนจบก็รู้ว่า โจเซฟเอเดน อดีตคู่เดทของเธอซึ่งถูกเธอตัดขาดหลังจากที่เขาขอแต่งงานกลางร้านอาหารหรู ส่งดอกไม้มางอนง้อ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรก แต่นับครั้งไม่ถ้วนและไม่เลือกสถานที่ ไม่ว่าจะส่งไปยังเพนต์เฮาส์หรือโรงแรมที่เธอพักในปารีส ต่อมาที่ทำงาน เห็นได้ชัดว่าอำนาจผลประโยชน์ทำให้ชายผู้นั้นไม่ละความพยายามแต่อย่างใด

หญิงสาวขุ่นแค้นกริ้วว ลูบแขนเบาๆ สะอิดสะเอียนต่อความจริงเรื่องผลประโยชน์ยิ่งนัก ทั้งร่างลงนั่งบนโซฟา ถอนหายใจ เพราะรู้ดีว่าไม่นาน...จะมีเสียงกระซิบกระซาบนิทานเรื่องช่อดอกไม้ช่อนี้

อีกหนึ่งกิตติศัพท์ของคริสติน นอกจากเรื่องอาการป่วยเป็นโรคเหยียดเชื้อชาติ ยังมีเรื่องเปลี่ยนคู่เดทบ่อยยิ่งนัก ทั้งยังมีใครบางคนแอบเสริมปรุงแต่งว่า เธอวิ่งขึ้นเตียงง่ายเสียจนน่ากลัวว่าผลเลือดจะเป็นบวก ยามต้องตรวจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ประจำปี

ก็ว่ากันไป...เจ้าตัวไม่คิดจะแก้ข่าวแต่อย่างใด

ไม่ปรารถนาอธิบายว่า แท้จริงแล้วทุกการเดดเกิดขึ้นเพราะผลประโยชน์ของบิดาหรือมารดา น้อยครั้งนักจะเกิดขึ้นด้วยความพอใจของเธอ และไม่มี การวิ่งขึ้นเตียงง่ายแสนง่ายเช่นข่าวลือที่ถูกเสริมแต่ง แหน่อนว่าหนุ่มรูปหล่อผู้มีนามว่าโจเซฟ เจ้าของช่อดอกกลีบลีลาวีดที่ถูกเหวี่ยงทิ้ง แม้จะลี้เด็ดแล้ว แต่เขาก็ยังไม่เคยแม้แต่จะได้ลิ้มรสหวานจากริมฝีปากบางของเธอ

คริสตินไม่ได้หวงตัว เธอเพียงแคร์ู้สึกว่ายังไม่ใช่ ไม่อยากให้เป็น

อยากตื่นขึ้นมาแล้วต้องนอนเสียใจกับความรู้สึกว่างเปล่าหรือพบกับความโหวงในอก แต่...หากเมื่อใดที่พบคนที่คิดว่าใช่ เธอก็พร้อมจะกระโจนลงสู่กองไฟเพื่อพิสูจน์ หรือไม่ว่าจะยึดแนวคิดสาวโวลต์แพ้นผู้เคร่งในคาทอลิก รอคอยทั้งคำคืนแต่งงานมาถึง หากว่าเธอได้แต่งงาน

มือเรียวยาวหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร. หาบุรุษผู้เดียวที่จะสามารถหยุดช่อดอกไม้ทั้งหลายในอนาคต รอสายไม่นานเสียงปลายสายก็ตอบรับ

“ท่านกำลังพูดอภิปรายครับ”

“ถ้าอย่างนั้นฝากบอกพ่อที ว่าฉัน...ไม่ต้องการได้ดอกไม้หรืออะไรก็ตามอีกต่อไป ปล่อยฉันตามลำพัง อย่าให้ฉันต้องโทร. หาด้วยเรื่องเดิมเป็นครั้งที่สอง”

เธอกดตัดสายทันทีที่พูดจบ แน่ใจว่าครั้งนี้บิดาของเธอและบิดาของโจเซฟคงต้องหาวิธีอื่นในการเชื่อมความสัมพันธ์ทางธุรกิจแทนวิธีการแต่งงานที่ไม่มีวันเกิดขึ้น

ยังไม่ทันกับโทรศัพท์มือถือ เสียงเรียกเข้าจากเบอร์เดิมที่เธอโทร. หาเมื่อครู่ก็ปรากฏบนหน้าจอ คริสตินกัดฟันแน่น นิ้วที่ค่อนข้างสั้นสไลด์รับอย่างสุดแรง

“ว่ายังไง”

“นี่พ่อเอง”

เสียงของบิดาทำให้หญิงสาวเหม่ปาก กำมือแน่นกว่าเดิม สูดหายใจลึกแล้วพูดสิ่งที่ตัดสินใจ

“หนูไม่ต้องการเจอเขาอีก การแต่งงานแค่นี้ สิ่งที่คุณหวังไว้จะไม่เป็นจริง”

“พ่อจู้”

“จู้?” เธอย้อนถามเสียงสูง

“พ่อไม่ได้โทร. มาเรื่องนั้น แค่ว่าโทร. มาถามว่าวันแรกที่กลับมาทำงานเป็นยังไงบ้าง ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม”

คริสตินียิ้มมุมปาก ตอบด้วยน้ำเสียงประชดประชัน “ทุกอย่างพ่อก็จัดการเรียบร้อยแล้วอยู่แล้วนี่คะ เรียบร้อยมากจนหนูไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น นั่งๆ นอนๆ ไปวันๆ”

“หืม พ่อคิดว่านั่นคือสิ่งที่ลูกถนัดเสียอีก แต่งตัว รูดการ์ด นั่ง นอน เทียว ยังมีอะไรที่ลูกถนัดมากกว่านี้อีกหรือคริสติน”

การย้อนถามของบิดาคล้ายท่านตบหน้าเธอ ความอับอายและเสียใจ พาให้ดวงตาคู้งามแดงขึ้น เธอกัดฟันแน่น พุดเสียงลอดไฝ

“หนูคงทำให้พ่อผิดหวังมากเลยสินะคะ หนูมันไม่มีอะไรดีทั้งนั้น ทำอะไรก็พังและขาดทุน!”

คริสตินก็เป็นเช่นลูกสาวมหาเศรษฐีทั้งหลาย ส่วนใหญ่เมื่อเรียนจบปริญญาตรีก็เริ่มงานบริหารกิจการในครอบครัว ต่างจากคนอื่นตรงที่ คริสตินไม่ถนัดตัวเลขและเลือกเรียนด้านสิทธิมนุษยชน เธอยืนกรานกับบิดาว่าจะไม่ทำงานบริหารกิจการของครอบครัว

ด้วยเหตุนี้จึงมีชื่อของคริสตินเข้าทำงานในหน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชนของรัฐบาลตั้งแต่เรียนจบ จากเส้นสายการเป็นผู้บริจาคของท่าน บียองก้า

เพราะทุกคนรู้ว่าเธอเข้ามาในฐานะลูกสาวผู้บริจาค จึงไม่มีใครกล้าใช้งานให้ทำคดีจริง หลังการทำงานอย่างที่เรียกว่าเดินๆ นั่งๆ ไปเรื่อย หรือ ออกงานในฐานะ คริสติน บียองก้า เพื่อรับเงินบริจาค สองเดือนต่อมา คริสตินก็เปลี่ยนใจไปจับงานบริหารสายการบินที่ตระกูลบียองก้าถือหุ้นใหญ่ แม้จะเคยยืนกรานว่าไม่ทำก็ตาม ผลคือการขาดทุนสูงในระดับที่บอร์ดบริหารต้องเรียกประชุมฉุกเฉิน คริสตินถูกสั่งให้หยุด เพียงแค่ถือหุ้นตามเดิมแต่ห้ามยุ่งเกี่ยวใดๆ หน้าที่เดียวคือการรอรับส่วนแบ่งผลกำไรในฐานะผู้ถือหุ้น

ยัง...ยังไม่พอ จากธุรกิจสายการบินสู่ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ที่นั่น เธอก่อเรื่องจากการปฏิเสธการขายหรือให้เช่าอาคารแก่ลูกค้าที่เธอรู้สึก ไม่

ถูกชะตา⁹ จนเกิดความเสียหายมากมายภายในเวลาไม่นาน แล้วก็ลงเอย
เช่นเคย เธอถูกสั่งให้ถอย

ถึงกระนั้นท่านบิของก้าก็ยังไม่ให้ทางเลือกแก่ลูกสาวเพียงคนเดียว มอบ
เงินห้าล้านเหรียญเพื่อให้ทำอะไรก็ได้ ผลสรุปคือเงินห้าล้านเหรียญถูกใช้
หมดไปกับการชอปปิงเที่ยวเล่นไปเรื่อย

คริสตินกลับมาบ้านพร้อมการตัดสินใจว่า กลับเข้าไปทำงานใน
ตำแหน่งนักสิทธิมนุษยชนของรัฐบาลซึ่งแท้จริงแล้วแทบไม่ต้องทำอะไร
ตามเดิมดูเหมือนจะดีที่สุดใน

คิดถึงวีรกรรมในอดีต คริสตินก็ยังอับอายจนไม่อาจขยับปากพูด
สิ่งใด คล้ายปลายสายจะรับรู้ความรู้สึกของลูกสาว ท่านบิของก้าถอนหายใจ
เบาๆ เอยด้วยน้ำเสียงอ่อนลง

“หนูรู้ดีกว่าใครว่าพ่อปล่อยให้เรียนด้าน
บริหาร หนูจะเรียนด้านสิทธิพอกี่ไม่ว่า หนูอยากทำอะไรพอกี่ปล่อยให้
ปล่อย...ให้หนูตัดสินใจ เลือกลงเดินชีวิตเอง ปล่อยให้...จนหนูเป็นฝ่ายกลับ
มาเองและเลือกรับข้อเสนอของพ่อ เรามีข้อตกลงกันนะคริสติน”

ดวงตาคู่งามหลบลมต่อความจริงที่ว่า ใช่...เรามีข้อตกลงกับบิดา

ในวันที่เธอใช้เงินห้าล้านเหรียญหมดและตัดสินใจกลับมาบ้าน ท่าน
บิของก้าได้ให้ทางเลือกสองทาง

หนึ่ง...คือมอบเงินก้อนสุดท้ายให้เป็นเงินห้าล้านเหรียญ ในครั้งนี้มี
ข้อแม้คือ บัทรชาร์จาร์ต¹⁰และบัทรเคเรติตจากทุกสถาบันการเงิน ท่านจะ

⁹ การซื้อ/เช่าบ้าน คอนโด หรืออสังหาริมทรัพย์ในแมนฮัตตัน ไม่ได้หมายความว่าเพียง
มีเงินจะซื้อได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ถึงแม้จะเป็นการซื้อด้วยเงินสดก็ตาม หลายต่อหลายครั้งที่
ผู้ขายหรือเจ้าของโครงการปฏิเสธการขายหรือให้เช่าแก่ผู้ซื้อ/เช่า ด้วยเหตุผลส่วนตัวที่ตาม
กฎหมายไม่จำเป็นต้องให้เหตุผลว่าทำไม สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งทั้งต่อบุคคลธรรมดา
และเหล่าดาราหรือผู้มีชื่อเสียง หลายครั้งมีการนำประเด็นเหยียดเชื้อชาติเข้ามาข้องเกี่ยว
ในการฟ้องร้อง แต่ส่วนใหญ่แล้วศาลจะปิดตก เพราะการขาย/ให้เช่า คือสิทธิ์ขาดด้านการ
ตัดสินใจของเจ้าของอสังหาริมทรัพย์นั้นๆ

ไม่รับผิดชอบอีกต่อไป เธอจะไม่สามารถแตะต้องเงินปันผลใดๆ ได้ ชีวิตเธอจะมีแค่ห้าล้านเหรียญ ต้องหอบเงินก้อนนี้ออกจากบ้านไปตั้งต้นชีวิตตัวเอง รวมถึงห้ามใช้สิทธิ์การเป็นบียองก้า

เธอจะเป็นเพียงนางสาวคริสตินที่ต้องเริ่มสร้างทุกอย่างขึ้นจากศูนย์ ต้องยืนด้วยขาของตัวเอง

ถ้าล้มก็หาทางแก้ อย่าได้กลับมาขอความช่วยเหลือ

หรือทางเลือกที่สอง คือการเดินทางตามเส้นทางที่ท่านบียองก้าวางไว้ให้ เส้นทางที่ท่านคิดว่าดีต่อลูกสาวเพียงคนเดียวและต่อผลประโยชน์ของตระกูลบียองก้าทั้งหมด ทุกอย่าง... บัตรชาร์จาร์ด บัตรเครดิต การเข้าถึงกองทุน จะกลับมาเป็นเช่นเดิม ทั้งยังได้ครอบครองกรรมสิทธิ์เพนต์เฮาส์สุดหรูและอสังหาริมทรัพย์อีกหลายแห่ง

แน่นอนว่าคริสตินเลือกอย่างที่สอง และการเลือกนั้นก็กินเวลายาวนานมาจนถึงตอนนี้

เสียงถอนหายใจของท่านบียองก้าดังขึ้นอีกครั้ง “เอาเป็นว่าเมื่อไหร่ที่รู้ว่าอยากทำอะไรก็มาบอกพ่อ ทางเลือกแรกในวันนั้นยังมีอยู่เสมอ”

สายถูกตัดไป คริสตินค่อยๆ วางโทรศัพท์มือถือถือง หยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาจากกระเป๋า เปิดกระเป๋า มองบัตรทั้งหลาย นิ้วเรียวยหยิบบัตรเอเม็กซ์แบล็กการ์ด¹¹ แล้วหยิบบัตรเครดิตแบงก์ออฟอเมริกาโกลด์มัส

¹⁰ บัตรที่ไม่มีกำหนดวงเงิน ไม่มีการจ่ายขั้นต่ำ ต้องจ่ายยอดเต็มเท่านั้น

¹¹ Amex Black Card คือชื่อเล่นของ Amex Centurion Card เป็นบัตรชาร์จาร์ดระดับสูงที่สุดของ Amex ตัวบัตรทำจากไทเทเนียม ผู้ที่ถือบัตรต้องเป็นผู้ที่ได้รับเชิญเท่านั้น ทั่วโลกมีผู้ถือบัตรชาร์จาร์ดใบนี้ราวๆ หนึ่งในสองพันคนโดยประมาณ คุณสมบัติเบื้องต้นคือต้องมีทรัพย์สินรวมไม่ต่ำกว่าสิบหกล้านดอลลาร์สหรัฐ มีเงินฝากประจำในบัญชีธนาคารห้าล้านดอลลาร์สหรัฐเพื่อค้ำประกันบัตร วงเงินของบัตรคือไม่จำกัด สามารถใช้รูดซื้อเครื่องบินพาณิชย์ได้ ยอดการรูดบัตรในครั้งเดียวที่สูงที่สุดที่ถูกบันทึกไว้คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบล้านดอลลาร์สหรัฐ ค่าธรรมเนียมแรกเข้าของบัตรอยู่ที่เจ็ดพันห้าร้อยดอลลาร์สหรัฐ ค่าธรรมเนียมรายปีอยู่ที่สองพันห้าร้อยดอลลาร์สหรัฐ ไม่สามารถยกเว้นค่าธรรมเนียมรายปี

ยูนิเวอร์ซิตีอะลัมไน¹²ซึ่งมีวงเงินเจ็ดพันเหรียญขึ้นมาเทียบ ช่างแตกต่างกัน
ยิ่งนักระหว่างบัตรที่เกิดจากความเป็นบิยงก้ากับบัตรที่ได้มาด้วยตัวเอง

เธอถอนหายใจหนักอย่างยอมรับความจริง เก็บบัตรทั้งสองใบใส่
กระเป๋าตังค์ตามเดิม ร่างบางระหงที่ยามนี้เหี่ยวแห้งสนิทลุกขึ้น เดินเข้า
ห้องน้ำ อาบน้ำชำระคราบเหงื่อด้วยความรู้สึกกลับสน

ใช่...ทางเลือกแรกยังมี แต่ปัญหาคือเธอไม่รู้ว่าควรจะนำเงินก้อน
สุดท้ายในชีวิตไปทำอะไรดีให้รอด เธอไม่มีความสามารถในการบริหาร ไม่
เก่งตัวเลข ไม่ถนัดการทำธุรกิจ ที่สำคัญที่สุดเธอกลัว...เธอขาดความกล้า
ที่จะก้าวออกไปเป็นเพียงคริสติน ไม่ใช่ คริสติน บิยงก้า อีกต่อไป

ความกลัวและความไม่กล้าคืออุปสรรคชิ้นใหญ่ และมันก็คือเหตุผล
ว่าทำไม...คริสตินยังอยู่ที่นี่ คิดแล้วก็ถอนหายใจ ตัดสินใจเช่นทุกครั้งคือ
ช่างมัน!

หญิงสาวสวมชุดเดรสชุดเดิม เหลือบมองเวลา

“สามสิบนาที่...พอ!”

มือเรียวเริ่มแต่งหน้าบางๆ หรืออาจกล่าวได้ว่าเพียงทาลิปสติกทอม
พอร์ต ลีดิ์เล็กทะเบิ้ล สำรองความเรียบร้อยผ่านกระจกบานยาวสูงเท่าตัว
คว่ำกระเป๋าก้าวออกจากห้อง โดยมีสายตามากมายมองมาอย่างอิจฉากิ่ง
หมั่นไส้

ขณะที่ทุกคนกำลังเคร่งเครียดทำงาน คริสติน บิยงก้า กำลังจะนั่ง
รถม้าไปตี๋มอาฟเตอร์นูที้

ผู้ถูกจ้องมองไม่สนใจสายตาทิ้งหลาย ฮัมเพลงระหว่างรอลิฟต์ แต่
แล้วก็เปลี่ยนใจเดินไปทางห้องกาแฟซึ่งหน่วยงานจัดให้ฟรีสำหรับเจ้าหน้าที่

¹² บัตร Bank of America Columbus University Alumni แท้จริงแล้วคือบัตร
เครดิต BOA Columbia University Alumni เป็นบัตรเครดิตที่ผู้จบการศึกษาจาก
มหาวิทยาลัยจะได้รับ เป็นความร่วมมือระหว่างสถาบันการเงินกับมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่
แล้วมหาวิทยาลัยระดับต้นๆ ของอเมริกาจะมีบัตรตัวนี้ให้แก่ศิษย์เก่า

มีตู้เย็น ของว่าง ชา กาแฟ น้ำอัดลมครบครัน ห้องห้องนี้จัดว่าเป็น ศูนย์รวมการนินทา เพราะทันทีที่มีคนสองคนอยู่ด้วยกัน การนินทาตั้งแต่ เรื่องสุนัขของตำรวจหน้าหน่วยงานจนถึงผู้อำนวยการผู้ขยันออกคำสั่งใหม่ จะเริ่มขึ้น

คริสตินก้าวตรงไป แ่วแวเสียงนินทาซึ่งกำลังอกรสชาติ มือเรียวกำแน่นอน เพราะการนินทานั้นคือเรื่องของเธอกับช็อคโกไม่เช่นที่คิดไว้ไม่มี ผิดเพี้ยน

“ชาตินี้คงไม่มีทางได้แต่งงาน มัวขนาดนั้นยังจะกล้าเรื่องมาก”

“ว่าไปผู้ชายในชีวิตนางมีแต่ดีๆ โพรไฟล์เรดทั้งนั้นเลยนะ วาสนาผู้ชายดีจริงๆ”

“จะไม่ดีได้ยังไงล่ะ ก็ธุรกิจผลประโยชน์ทั้งนั้น ลองถ้าไม่ใช่นามสกุล บียองกาลี สวยนะสวยจริง แต่นิสัยหยิ่งยโสขนาดนั้นใครจะเอา”

เสียงหัวเราะขำสนุกสนานดังก้องห้องกาแฟ คนถูกนินทาพุ่งสายตาไปยังเจ้าหน้าที่สาวทั้งสามคน คนแรกอเมริกัน คนที่สองตะวันออกกลาง คนที่สามแอฟริกัน-อเมริกัน ไซ่เพียงมอง...แต่สองเท้าก้าวเข้าไปยืนกลางวง กอดอกเซตหน้า จ้องตาทุกคน ตามด้วยการหัวเราะเสียงดังสนุกสนานแบบที่ทั้งสามคนหัวเราะเมื่อครู

“ฮ่าๆๆ ตลกจังเลยนินทาเรื่องชาวบ้าน มาๆ เอามาอีก มีอะไรจะ นินทาดังขึ้นไปอีก เจ้าของเรื่องเขามายื่นให้นินทาแล้ว”

การปรากฏกายของคริสตินทำให้เจ้าหน้าที่สาวทั้งสามอ้าปากค้าง หน้าซีดเผือด เจ้าหน้าที่หนุ่มชาวเอเชียผู้กำลังกดน้ำใส่แก้วถึงกับมือสั่น รีบถือแก้วน้ำเดินออกจากห้องด้วยความไวแสง ดีใจยิ่งนักที่เมื่อครูไม่ได้เสนอความคิดเห็นหรือสนใจจะฟัง

คริสตินเลิกคิ้วหนึ่งข้าง มือข้างหนึ่งเท้าเอว อีกข้างชี้ไปทางเจ้าหน้าที่ทั้งสาม ไล่ถามทีละคน

“นินทาอะไรต่อดี ว่ามาสิ เรื่องชาวบ้านนี้รู้ดียิ่งกว่าเจ้าตัวเขาอีก รู้ดี

ทุกเรื่องที่ไม่ใช่เรื่องตัวเอง”

“ไม่มีใครกล้าพูดสิ่งใด ไม่...แม้แต่จะขยับขาเดิน คริสตินยิ้มมุมปาก แหวตาร้ายกาจ กอดอกเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหยียดหยาม

“เก่งจังนะนิหนาลับหลัง ปากดีเหลือเกิน นิหนามาลี เอาลี นี่ไง ฉัน ยินให้นินทาแล้ว”

ดวงตาสีฟ้ามองผ่านไปยังด้านนอกที่ต่อนั้นมีเจ้าหน้าที่มากมายมายืน ออ แต่ไม่มีใครกล้าก้าวเข้ามา ทุกสายตาสอดส่องอยากจ้องอยากเห็นว่าจะมี เรื่องหรือไม่

“หลบ!”

เธอเปล่งเสียงสั้นๆ แต่น่าพวา เจ้าหน้าที่ที่ทั้งสามพากันถอยไปยืนเป็น เส้นตรง หลีกทางให้แก่คนที่พวกเธอนินทา

คริสตินก้าวออกจากห้อง กลุ่มคนมุ่งพากันถอยเปิดทาง บางคนมี ท่าทางเสียดายที่ไม่มีเรื่อง บางคนถอนหายใจโล่ง บางคนเตรียมวิ่งไป ฟ้องอแมนด้าหยุดรอดูท่าที ยังไม่ทันที่ทุกคนจะหายใจโล่งออก คริสตินก็หัน กลับมาเผชิญหน้า คล้ายทุกคนถูกสาป หยุดแม้แต่ลมหายใจ ดวงตาส่อง ไปยังหญิงสาวผู้ยืนท่าเอาจ

คริสตินมองกราดไปยังเจ้าหน้าที่ทุกคน ไซ่เพียงสามคนนั้นที่เดิน หน้าซีดออกมาจากห้อง

“ถ้ากล้าที่จะนินทา ก็ต้องกล้าที่จะยอมรับตอนโดนด่าเมื่อเขาจับได้!”

เอ่ยจบแล้วก็หันหลังเดินตรงไปยังลิฟต์ ก้าวเข้าห้องโดยสารซึ่งเปิด ออกพอดีตามลำพังอย่างไม่มีใครก้าวเข้ามาร่วมทาง แม้เมื่อครู่จะถูกนินทา แต่ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกขุ่นมัวแต่อย่างใด เธอยิ้มเพลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง ถึงชั้นล่าง สองเท้าก้าวผ่านประตูทางออก พบว่ารถม้าจอดรอรับอย่าง พอติบพอดี

ผู้ขับรถม้าทำหน้าที่เช่นทุกครั้ง เอ่ยทักทาย วางแผ่นบันไดให้เธอ เหยียบขึ้นไป ทว่าสิ่งหนึ่งที่สร้างความรู้สึกแปลกประหลาดจนเท้าที่กำลังก้าว

ชะงัก คือความรู้สึกคล้ายถูกจ้องมอง ด้วยสายตาที่...เธอรู้สึกว้าว...ไม่ใช่
สายตาของผู้ร่วมงาน

ดวงหน้างามหันไปทางต้นความรู้สึกอันเป็นถนนอีกฟาก นัยน์ตาสีฟ้า
สลับกับนัยน์ตาสีน้ำตาล ทว่าเมื่อลมพัดผ่านและเธอกะพริบตา นัยน์ตาคู่นั้น
ก็หายไป

ริมฝีปากบางเม้มเล็กน้อย พร้อมกับกำวุ้นเมือหางตาเห็นว่า
เอ็นวายพิติเดินตรงมาอย่างเอื่อยๆ แทนการเตือนว่าควรไปได้แล้ว อย่าให้
ต้องเขียนใบสั่ง

รถม้าเคลื่อนตัวออกไปพร้อมกับการถอนหายใจของคริสตินผู้สละ
ความรู้สึกทั้งหลายทิ้ง โดยที่เธอไม่รู้เลยว่า เจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาลคู่นั้น
กำลังคลี่ขมขบชั้นท่าทางเมื่อครูของเธอ

ทีน

บทที่ สาม

ชายโรคริต!

เป็นปกติของห้องเดอะปาล์มคอร์ตของโรงแรมเดอะพลาซ่า ที่ช่วงสายวันธรรมดาจะมีผู้มาใช้บริการไม่มากเท่าวันเสาร์อาทิตย์ ส่วนใหญ่เป็นเหล่าแม่บ้านกลุ่มผู้มีเงินเหลือเพื่อนั่งจิบชาพลางพูดคุยระหว่างรอไปรับลูกๆ จากสถานรับเลี้ยงเด็ก หรือนักธุรกิจหญิงผู้เลือกสถานที่แห่งนี้สำหรับการเจรจาสำคัญ แต่ก็มีบางคนที่มาที่นี่เพราะว่างย้งนั้ก เช่นคริสติน

หญิงสาวก้าวผ่านประตูไม้โอ๊กบานยักษ์ เดินตามบริการซึ่งนำทางไปยังที่ประจำของลูกค้าประจำอันเป็นที่ระริมสุดห้อง โกลด์ตันปาล์มตันใหญ่ ซึ่งแผ่กิ่งก้านบดบังทุกสายตาที่หมายมองมา บอกชัดว่าเจ้าตัวต้องการปลีกวิเวกและใช้เวลาอันแสนสงบนี้ตามลำพัง

บริการชายเลื่อนเก้าอี้ไม้โอ๊กให้ ร่างบางระหงนั่งลงพร้อมสั่งเมนูประจำอย่างไม่ต้องรอรับเมนู บริการสาวอีกคนก็ตั้งท่ารอพร้อม เพราะคุ้นเคยกับการให้บริการแขกประจำผู้นี้เป็นอย่างดี

“เหมือนเดิม”

บริการสาวทวนรายการที่คริสตินมารับประทานเกือบทุกวัน แล้วถอย

ออกไปจัดการอย่างว่องไวที่สุด

คริสตินเลื่อนเก้าอี้แรวเอวียองซึ่งบริการหนุ่มอีกคนรินให้ไปทางขวาของโต๊ะ ฆ่าเวลาด้วยการชมการประดับตกแต่งห้องอาหาร ส่วนที่เธอชอบที่สุดคือช่อดอกไม้กึ่งกลางมินิบาร์ เคยคิดว่าบางวันอยากจะนั่งตรงนั้น แต่เมื่อคิดถึงว่าจะต้องมีใครมานั่งข้างๆ ก็เลือกที่จะนั่งในมุมอับเช่นเดิม เพราะเธอไม่ต้องการผูกมิตรกับผู้ใด โดยเฉพาะกลุ่มคนที่แสวงมาตีมออาฟเตอร์นูนที่ที่นี่ แสร้งเข้ามาทักทาย แสร้งพบเธอโดยบังเอิญ

แสรัง...ที่ล้วนแสแสรังหวังผลประโยชน์

บริการหนุ่มเดินมาพร้อมขวดและแก้วแชมเปญ มือใหญ่หันด้านหลากให้แกผู้สั่งพร้อมเอ่ยทวนชื่อ

“บียการ์ต-ซัลมง โรเซ่”

คริสตินพยักหน้า หางตาเห็นว่ามิใครคนหนึ่งกำลังนั่งลงที่โต๊ะข้างๆ เธออดคิดไม่ได้ว่าทั้งที่ห้องนี้ออกจะใหญ่โต มีที่ว่างเหลือตั้งเยอะ แต่เหตุใดกันนะเขาจึงเลือกจุดนี้

หรืออาจจะเป็นใคร...ที่แสรังมาพบเธอโดยบังเอิญ

แต่แล้วเมื่อบริการรินแชมเปญเสร็จแล้วโค้งถอยออกไป ดวงตาสีฟ้าก็เบิกกว้างเมื่อพบว่าคนที่เธอค้นหาในใจเมื่อครู่ คือเขา...บุรุษที่ยังติดตามและตกค้างในใจเธอ

ชายคนนั้นที่เธอได้พบและถ่ายรูปให้ที่ปารีส!

นัยน์ตาสีฟ้าสกับนัยน์ตาสีน้ำตาล เขาคือเยี่ยมสุขภาพ ทั้งยังค้อมศีรษะทักทายตามมารยาท แสดงออกชัดเจนว่าเธอกับเขาเคยพบกัน เขาจำเธอได้

คริสตินเบือนหน้าหนีนัยน์ตาและรอยยิ้มของเขาซึ่งทำให้มือที่จับแก้วแชมเปญของเธอสั่น ซ้ำหัวใจยังเต้นไม่เป็นจังหวะ สองขาหนีบกันแน่นขณะคิด

“หนุ่มนิวยอร์ก? ก็ไม่แปลกหรอก สำเนียงของเขาในวันนั้นฟังรู้ว่า เป็นนิวยอร์ก ถึงจะเป็นนิวยอร์กที่นุ่มนวลกว่าปกติก็เถอะ”

หางตาของผู้คิดแลเห็นเขาสั่งอาหารกับบริการโดยไม่รอเมนู เธอทำปากเบ้เล็กน้อย นินทาในใจต่อ

“ช่างช้านาญเสียจริง!”

นินทาแล้วก็ขมวดคิ้วเมื่อคิดได้ว่า ที่ผ่านมามีเธอเป็นลูกค้าประจำที่นี่ หากเขามาบ่อยจนช้านาญ แล้วเหตุใดกันเธอถึงไม่เคยเจอเขา

ความสงสัยถูกขัดเมื่อบริการสาวเดินมาเสิร์ฟชา ฝ่ายนั้นวางกาสิชาวางพร้อมกับแจ้งชนิดชา

“ผู้เออร์อิมพีเรียลค่ะ”

คริสตินพยักหน้า หางตามองไปทางเขาผู้นั้น คิ้วขมวดเมื่อพบว่า บริการกำลังรินบีร์การ์ต-ชลงม โรเซ่ แบบเดียวกับเธอไม่มีผิดเพี้ยน

ช่างเป็นผู้ชายที่มีรสนิยมแปลกยิ่งนัก!

เธอค่อนข้างพอใจ ละมือนจากแชมเปญอันถูกตัดทิ้ง ยกถ้วยชาขึ้นใกล้จมูก สูดกลิ่นหอมเข้าปอด ละเลียดความหอมหวานทางกลิ่นแล้วค่อยๆ ดื่ม...อม...ลิ้มรสขมที่แทรกผ่านความหวาน สุดท้ายจึงปล่อยน้ำชาชั้นยอดให้ไหลลงลำคอ แต่มือที่จับถ้วยชาสั่น เพราะได้ยิบบริการซึ่งกำลังรินชาให้ไต่ชะงักๆ เอ่ยว่า

“ผู้เออร์อิมพีเรียลค่ะ”

มันจะบังเอิญเกินไปกระมัง!

เสียงของเธอดังในใจพร้อมการวางถ้วยชาลง ดวงตาสีฟ้ามองไปทางเขาผู้กำลังลิ้มรสชาด้วยท่าทางเลียนแบบเธออย่างไม่มีผิดเพี้ยน หญิงสาวแหม่มปาก คิดอย่างไม่เข้าข้างตัวเองว่าแค่แชมเปญกับชา! สายตาพุ่งไปยังบริการซึ่งกำลังเข็นรถอาหารตรงมา

บริการหนุ่มยกชั้นอาหารสามชั้นลงเบื้องหน้าแขกประจำ ไค้งตัวแสดงความเคารพ แล้วถอยออกไปเพื่อปล่อยให้แขกได้ลิ้มรสอาหารอย่างสงบ

คริสตินมองอาหารทั้งสามชั้น หางตามองเขาผู้นั่งอมยิ้ม นิ้วเรียวยาวซึ่งวางบนโต๊ะขยับไปมาเบาๆ ในที่สุดก็ยกชั้นและเลือกทูนานิวซ์คานาเบ้

วางลงบนจาน ก่อนจะส่งเข้าปาก ค่อยๆ เคี้ยวอย่างเชื่องช้า ยังไม่ทันกลืน ดวงตาก็ต้องเบิกกว้างอีกรอบ เพราะชั้นอาหารทั้งสามของเขาเหมือนของเธอ อย่างเรียกได้ว่าเป็นฝาแฝด

อีกทั้งสิ่งที่เขาเลือกรับประทานอย่างแรก คือทูน่านึ่งซั้วคานาเป้ เช่นเดียวกันกับเธอ!

อาการของสตรีโตะข้างๆ ทำให้ชายหนุ่มเฝ้าปากกลืนยิ้ม ก่อนจะรับอาหารซึ่งเขาไม่ได้นึกอยากรับประทานนัก แต่มีเหตุจำเป็นให้มาที่นี้ นั่นก็คือ เธอ มิสคริสตินแห่งตระกูลบียองก้า

ชายหนุ่มผสมผสานมือที่ว่างเปล่าทั้งสองข้าง เคี้ยวอาหารด้วยท่าทาง เอิร์ดอโรย ยิ่งเห็นเธอขบฟันก็ยิ่งรู้สึกเหมือนได้รับชอสปรุงรสเพิ่ม ยกถ้วยชาขึ้นดื่มอีกใหญ่ ตามด้วยการรอ...ว่าเธอจะหยิบสิ่งใดต่อไป

การหยุดของเธอทำให้คริสตินเหล่ตามองชั้นอาหารของตัวเอง ตัดสินใจเลือกสิ่งที่สั่งเพิ่มเข้ามาเป็นพิเศษ อันเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือเมนูและไม่มีใครรับประทานสิ่งนี้คู่กับชา นั่นคือ...ไซ่ดาวน้ำ

เธอยกจานกลมสีขาวซึ่งมีไซ่ดาวน้ำหนึ่งฟองออกจากชั้น มองเนื้อไซ่ขาวที่เกาะกลุ่มกลมสวยด้วยความพอใจ แล้วค่อยๆ ใช้มีดกดลงบนเนื้อไซ่ขาวเนียนละเอียด ทันทีที่ผ่าครึ่ง ไซ่แดงสีส้มสดไหลเยิ้มตั้งลาวา

นี่...คืออีกหนึ่งความสุขของคริสติน

และความสุขนี้ก็ถูกทำลายเมื่อเธอพบว่า เขา...มีไซ่ดาวน้ำ และกำลังรับประทานด้วยท่าทางเดียวกันไม่มีผิดเพี้ยน!

มือเรียวผลักจานไซ่ดาวน้ำออก ตัดสินใจเลือกสโคนขึ้นมาแทน กัดเพียงๆ เพียงครึ่งและวาง เคี้ยวไม่ถึงสองคำดีก็เป็นเช่นที่คิดไว้ ชายโตะข้างๆ หยิบสโคนเพียงๆ กัดเพียงครึ่งแล้ววางอย่างที่เธอทำไม่มีผิดเพี้ยน

‘ตาบ้า! โรคจิต!’

หญิงสาวปรึกษาเขาอยู่ในใจ เปลี่ยนไปหยิบแชมเปญที่คิดว่าจะปล่อยให้
ทิ้งในตอนแรกขึ้นมากระดกครึ่งแก้ว ดวงตาจับจ้องเขาอย่างเปิดเผย แล้ว
ก็พบว่าแก้วแชมเปญของเขาก็ถูกกระดกครึ่งแก้วพอดีเป๊ะ อย่างที่หากวาง
เทียบเคียงกันก็จะเห็นเป็นเส้นตรง

นัยน์ตาสีฟ้าเริ่มปรากฏความไม่พอใจ แต่เมื่อได้สบนัยน์ตาสีน้ำตาล
คู่ นั้นเธอก็รีบหลุบตาลง บังเกิดความรู้สึกร้อนผ่าวไปทั่วผิวแก้ม

เขาต้องการสิ่งใดกัน

คำถามเกิดขึ้นพร้อมกับที่เธอค่อยๆ ซ้อนตามอง พบว่าเธอไม่หยิบ
อาหาร ไม่แม้แต่จิบชาหรือแชมเปญ คล้ายกับว่ากำลังรอเธอ

‘ตามใจ...ถ้าอยากเล่นสงครามประสาทก็เอา!’

หญิงสาวตัดสินใจ เริ่มต้นละเล็ยรับประทานอาหารและเปลี่ยนไป
เปลี่ยนมาอย่างไม่สนขั้นตอนใดๆ ทั้งนั้น ปล่อยให้เขาทำตามพร้อมคำถาม
ที่ตั้งขึ้นว่า เมื่อใดกันหนอที่เขาจะลุกมาหาเธอ นั่งลงตรงข้าม และพูดสิ่งที่
เขาต้องการ แต่เมื่อสโคนขึ้นสุดท้ายหมดและเธอเริ่มจุก ก็พบว่าเขายังนั่ง
อยู่ที่เดิม

คริสตินยกถ้วยขึ้นดื่ม เลือกที่จะจ่ายเงิน ไม่สนใจเขไปอีกต่อไป
เธอวางบัตรชาร์จาร์ดลงบนโต๊ะ แต่แล้วก็เปลี่ยนเป็นเงินสดที่รวมค่าทิป
สามสิบห้าเปอร์เซ็นต์เรียบร้อย วางสูงระหงเดินจากไป หางตาเหลือบเห็น
ว่า...เขาก็ทำแบบเดียวกัน!

จากเดอะพลาซ่า คริสตินเดินข้ามถนนไปยังอีกฝั่ง แล้วรีบหมุนตัว
กลับไปมองฝั่งตรงข้าม พบกับความจริงที่ว่าชายผู้นั้นไม่ได้ตามเธอมา
ดวงตาสีฟ้ากวาดมองไปทั่ว แต่ก็ไม่เห็นแม่เพียงเงา ครึ่งหนึ่งของใจรู้สึก
ผิดหวัง อีกครึ่งรู้สึกโล่ง เธอขมวดคิ้วพลางคิดสรุปเรื่องชายโรคจิต

น่าจะไม่ปกติ คนปกติที่ไหนจะทำแบบนี้

หญิงสาวสลัดความไม่เข้าใจทั้งหลายทิ้ง เริ่มต้นการชอปปิงด้วยการ

แจ้จ้งคิดว่าวันนี้เธอจะชอบปิ้งตลอดถนนฟิฟท์อเวนิว ให้คิวส่งคนมารับของไปส่งที่ห้อง และให้รถมารับ ๓ จุดใด เวลาคร่าวๆ เมื่อใด

การชอบปิ้งชนิดที่ว่าซื้อทุกอย่างเริ่มต้นขึ้น สองประโยคที่เอ่ยกับพนักงานคือ “วันนี้มีอะไรใหม่บ้าง” และ “เอาหมดนี่”

เป็นเช่นนี้ร้านแล้วร้านเล่า ใช้เวลาราวสองชั่วโมง ในที่สุดบัตรซาร์จการ์ดที่ไม่จำกัดวงเงินก็ถูกเก็บใส่กระเป๋า สองเท้าเดินออกจากห้างแซกส์-ฟิฟท์อเวนิวอันเป็นจุดนัดพบ ก้าวขึ้นสู่รถม้าซึ่งมาจอดรออย่างพอดีพอดี ประหนึ่งที่ผ่านมาตามติดเธอเช่นเงาตามตัว

“ไปได้” เธอเอ่ยเสียงหวานใส หยิบทิชชูเปียกและเจลล้างมือในกระเป๋าขึ้นมาทำความสะอาดมือ ตามด้วยการยกแก้วโซเจนนีเย็นหน้าจิบแก้กระหาย

รถม้าเคลื่อนตัวออกจากย่านผลาญเงินตรา วิ่งไปเรื่อยๆ อย่างไม่รีบร้อน สู่จุดหมายซึ่งได้รับแจ้งจากคิวแต่แรกแล้วว่าคือที่ใด

คริสตินหยิบแว่นกันแดดขึ้นมาสวม ขยับตัวนั่งไขว่ห้าง ในสมองคิดถึงชายโรคจิตคนนั้นอย่างไม่อาจอดใจได้ เธอเจอเขาครั้งแรกที่ปารีส คิดไปเองว่าโลกใบนี้กว้างใหญ่ แต่แท้จริงโลกกลับเล็กกว่าที่คิด เมื่อวันนั้นเขาปรากฏกายอยู่ห่างแค่หนึ่งช่วงแขนเท่านั้น!

หญิงสาวครุ่นคิดไปเรื่อย จนกระทั่งรถม้าหยุดลงหน้าโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง เสียงกระแอมของคนขับแทนการแจ้งว่ามาถึงแล้ว คริสตินคืนสติ เบนสายตาไปทางประตูโรงเรียน มองผ่านแว่นตาสีชา จับจ้องอยู่ที่ประตูซึ่งมีนักเรียนมากมายเดินออกมา

เธอนั่งมอง...และรอ เด็กนักเรียนคนแล้วคนเล่าเดินผ่านออกไป จนกระทั่งเด็กหนุ่มคนหนึ่งเดินออกมาพร้อมกลุ่มเพื่อน มือเรียวขาวถอดแว่นกันแดดออก ดวงตาสีฟ้าจับจ้องไปยังเด็กหนุ่มคนนั้นซึ่งหยุดเดินและมองมาทางเธอเช่นกัน

“ไป”

เธอออกคำสั่งด้วยเสียงค่อนข้างกระด้างกว่าปกติ พร้อมกับสวมแว่นกันแดดกลับคืนเพื่อพรางภาพทุกอย่างให้เป็นลึชา เช่นเดียวกับการพรางใจ ไม่ให้เห็นความจริงอย่างเด่นชัดว่า เด็กหนุ่มที่เธอสบตาเมื่อครู่ ครึ่งหนึ่งคือสายเลือดบียองก้า อีกครึ่งคือสายเลือดเอเชีย

จากโรงเรียนเอกชน รถม้าแล่นเข้าสู่ย่านแพลตไอรอน ผ่านไปจอดหน้าตึกที่สูงจนชั้นบนสามารถมองเห็นตึกเอ็มไพร์สเตตห่างออกไปไม่กี่ไมล์ คริสตินก้าวลงจากรถม้า ส่งเงินสองร้อยเหรียญเป็นทิปแก่คนขับผู้ทำหน้าที่ในวันนี้ ดวงตาสีฟ้ามองไปยังฝั่งตรงข้าม ตัดสินใจข้ามถนนเดินทอดน่องไปเรื่อย และนั่งลงบนม้านั่งสีเขียว ม้านั่งตัวนี้ตั้งอยู่ตรงข้ามตึกที่เธออาศัยอยู่พอดี เงยหน้าสูงขึ้นไปจนต้องหრ้ตาสู่แสง คือเพนต์เฮาส์ของคริสติน

หญิงสาวนั่งเหม่อลอย ปล่อยให้เวลาอันแสนมีค่าให้ผ่านไปอย่างน่าเสียดาย จนสามสิบนาทีต่อมาบังเกิดเสียงถอนหายใจ พร้อมกับที่ร่างบางระหงลุกขึ้น เดินข้ามถนนตรงขึ้นสู่ที่พัก

ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิด เธอขอบปิงทั้งหลายถูกวางไว้หน้าทางเข้าสู่โถงด้านใน หญิงสาวถือถุงกว่าสิบใบเดินเข้าไปยังห้องแต่งตัว เริ่มต้นลองชุดรองเท้า เครื่องประดับ ขึ้นไต่พอดีกีโยนใส่ตะกร้ารอให้แม่บ้านนำไปซัก ขึ้นไต่รู้สึกลังไม่ได้ใช้กีโยนใส่ถุงสำหรับให้ควิน่าไปคืน มันไม่ใช่ปัญหาสำหรับคริสตินผู้มีสถานะเป็นลูกค้ำวีโอพีของแบรนดซ์ชั้นนำ

วีโอพีระดับที่เธอคือคนกลุ่มแรกที่จะได้รับแค็ตตาล็อกเพื่อเลือกคอลเล็กชันใหม่ซึ่งยังไม่เปิดขาย แน่แน่นอนว่าสิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับดาราฮอลลีวูด คนดัง ภรรยาของคนใหญ่คนโตทั้งหลาย รวมถึงกลุ่มมหาเศรษฐี

กิจกรรมลองของใหม่ดำเนินต่อเนื่อง จนกระทั่งหมดครบทุกสิ่ง ร่างเปลือยเปล่าไร้อาภรณ์ห่อหุ้มกายเดินจากห้องแต่งตัวสู่ห้องน้ำ เปิดน้ำในอ่างอาบน้ำ โดยไม่ลืมผสมบับเบิลและเกลืออะโรมา แล้วเดินกลับไปนอนคว่ำบนเตียงนอนในห้องนอน เริ่มต้นคิดหนักว่าคำนี้จะรับประทานสิ่งใด

चार

บทที่ สี่

คนแปลกหน้าคนนั้น

ปฏิทินประจำเดือนสิงหาคมเต็มไปด้วยสติ๊กเกอร์รูปกล่องของขวัญน้อยใหญ่ เพราะเดือนนี้เป็นเดือนเกิดของคริสติน ของขวัญมากมายทยอยส่งมาตั้งแต่ต้นเดือน เพราะเป็นที่รู้กันดีว่าคริสตินหยุดจัดงานฉลองวันคล้ายวันเกิดมาตั้งแต่อายุสิบแปดปี

หลายคนสงสัยเหตุผล ว่าเจ้าตัวไม่เคยปริปากบอกแม่แต่กับบิดา มารดา มีเพียงเธอเท่านั้นที่รู้ว่าไม่จัด...เพราะเมื่อ เหนื่อย และเอียนกับการต้องเสแสร้งแสดงความดีใจ รับไมตรีจากผู้คนมากมายที่ส่วนใหญ่แล้วเธอไม่รู้จัก ช่างเป็นการสิ้นเปลืองพลังชีวิตยิ่งนัก ลู้อยู่เฉยๆ เสียดีกว่า อย่างไรเสียก็ต้องมีของขวัญส่งมาอยู่ดี

เมื่อมีของขวัญก็เป็นหน้าที่และความรับผิดชอบที่เธอจะต้องส่งการ์ดขอบคุณกลับไปยังเจ้าของของขวัญทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้บนโต๊ะทำงานที่ปกติโล่งแสนโล่งจึงเต็มไปด้วยการ์ดสีขาวขอบทอง

หน้าการ์ดคือรูปภาพคริสตินในชุดสูทสีออฟไวต์อันเป็นของขวัญวันเกิดจากซูแฮร์ มูราต นั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้หลุยส์ วางท่าสมตำแห่ง

เจ้าหญิงแห่งตระกูลบียองก้า ฉากหลังคือตราประจำตระกูลรูปดอกกุหลาบ สีขาวล้อมรอบมงกุฎ ถัดลงมาคือตัวอักษรสีทอง ถ้อยคำแสดงความขอบคุณ และสุดท้ายคือพื้นที่ว่างที่เว้นไว้เพื่อให้คริสตินใช้ปากกาสีทองเซ็นชื่อ

เสียงเคาะประตูห้องคล้ายระฆังตีบอกเวลาให้มือที่เริ่มล้าหยุดพัก เธอทิ้งปากกาอย่างไม่อวัณณ์ ซ้อนตาไปทางอแมนด้าซึ่งก้าวเข้ามาหนึ่งเก้าอี้ เบื้องหน้า ในมือของอแมนด้านอกจากจะมีแฟ้มเอกสารสีดำอันบอกชัดว่าเรื่องในนี้สำคัญมาก ยังมีซองจดหมายสีขาวสองซอง

ซองแรกถูกวางลงบนโต๊ะพร้อมคำอวยพรวันเกิด

“สุขสันต์วันคล้ายวันเกิด เธอก็อายุยี่สิบแปดแล้ว ขอให้...มีความสุขสมหวังทุกสิ่ง”

คริสตินยิ้มรับคำอวยพร ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าภายในคือเช็คเงินสดเช่นที่ ได้รับทุกปี

“ขอบคุณค่ะ” เธอเอ่ยแล้วมองไปยังแฟ้มสีดำที่วางลงบนโต๊ะ

อแมนด้าเปิดแฟ้ม เปลี่ยนเรื่องวันเกิดเข้าสู่เรื่องงานอย่างไร้การเกริ่น

“อีกสองอาทิตย์จะมีการจัดงานการกุศลที่ ดี.ซี. เบื้องบนมีคำสั่งว่าเราต้องการงบประมาณ” ปลายนิ้วเคลื่อนไปยังจำนวนเงินอันหมายถึงงบที่เบื่องบนคาดการณ์ว่าจะได้

“หน้าที่ของเธอคือเป็นตัวแทนหน่วยงานไปเดินร่ำการกุศล จะมีการประชุม และคนที่ชนะการประชุมจะได้เดินร่ำกับเธอ ไม่ต้องกังวลเรื่องหาชุด ทางเราได้คริสเตียน ดืออร์ ช่วยสนับสนุนชุด รองเท้า กระเป๋า ทางเดอเบียร์สสนับสนุนเครื่องเพชร”

หน้าที่ที่ได้รับมอบหมายทำให้คริสตินรู้สึกขาแข็งไปทั้งร่าง กัดฟันกรอด เอ่ยเสียงลอดไรรพิน

“ฉันไม่อยากเดินร่ำกับใครก็ไม่รู้”

อแมนด้าเลิกคิ้วเล็กน้อย เอนหลังพิงเก้าอี้ นั่งไขว่ห้างพร้อมถาม

คำถามที่ทำให้อีกฝ่ายจนมุม

“ไม่อยากจะตื่นรำหาเงิน? งั้น...เธอมีสตอรี่ชีวิตอะไรใหม่ล่ะ ที่จะเอาไปเล่าให้คนฟังเกิดความซาบซึ้ง เล่าจนกระซอกหัวใจคนฟังให้เขาเซ็นเช็คบริจาค”

ผู้สูงวัยกว่าถอนหายใจ เข้าใจ และเห็นใจ ทว่าก็ต้องยอมรับความจริงว่าไม่มีใครที่ทำตามใจตัวเองได้อย่างแท้จริง ทุกคนล้วนมีหน้าที่ ไม่เว้นแม้แต่หญิงสาวตระกูลดัง ผู้ที่คนนอกมองว่าเธอมีอำนาจระดับสั่งฟ้าได้

“เธอคือคริสติน...คริสติน บียองก้า ผู้หญิงที่เป็นดวงดาวบนฟ้าในสายตาใครต่อใคร เธอไม่ต้องทำงานอะไรที่คนอื่นทำทั้งนั้น อยากเข้างานออกงานตอนไหนก็ได้ งานเดียวของเธอที่ทำให้เธอยังนั่งอยู่ที่นี่ คือการใช้ความเป็น คริสติน บียองก้า ให้เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานมากที่สุด”

เมื่อเอ่ยจบ อแมนด้าก็หยิบซองจดหมายอีกซองวางลงเบื้องหน้า คริสตินผู้นั่งหน้าขาวซีด

“ท่านฝากมาให้เธอ”

ท่าน...ก็คือบิดาของเธอ

คริสตินปรายตามองซองจดหมาย บิดียัมและถามคำถามที่ไม่จำเป็นต้องถาม

“ทำไมพ่อไม่เอามาให้ฉันด้วยตัวเองล่ะคะ”

อแมนด้าสายหน้า ลูกขึ้นยืนพร้อมเอ่ยทิ้งท้ายก่อนออกจากห้อง ด้วยประโยคอันเป็นบทสรุปของทุกสิ่ง

“ฉันคิดว่าท่านคงจัดการทุกอย่างไว้ให้เธอแล้ว”

คริสตินไม่เอ่ยสิ่งใด เพียงมองอแมนด้าเดินจากไปด้วยอาการจุกแน่นในอก ยกมือขึ้นแตะใบหน้าที่ซึ่งมีบาดแผลอันถูกมีดจากคำพูดเมื่อครู่กรีดเป็นริ้วๆ และเลือดกำลังไหลอาบ แล้วมันก็เป็นเหมือนทุกครั้ง สุดท้าย...

เจ็บ...ซา...ไร้ความรู้สึก

มือขาวเรียวหยิบซองจดหมายจากบิดาขึ้นมาเปิด ภายในคือเอกสาร

การโอนหุ้นและกองทุนให้แก่เธอ มีจดหมายแนบสั้นๆ ว่า 'ของขวัญวันเกิดจากพ่อ'

หญิงสาวคลี่ยิ้มเหยียดหยาม วางซองลงแล้วรีบหยิบเจลล้างมือมากดจนชุ่ม ญ่ทุกซอกทุกมุมประหนึ่งเมื่อครูๆ แต่ต้องเชื้อโรคอันแสนสกปรกใช้...สกปรก!

เกมแห่งธุรกิจและการเมืองอันแสนสกปรก ชาย...แม้แต่เวลาและชื่อของลูกสาวตัวเอง!

หุ้นกับกองทุนที่เธอได้รับ แท้จริงหาใช่ของขวัญจากบิดาไม่ แต่เป็นของรางวัลสำหรับการถูกใช้ คริสตินล่วงรู้ในทันใดว่างานการกุศลที่จะเกิดขึ้น การเดินร่ำประมุข แท้จริงไม่ได้ทำเพียงเพื่อหน่วยงาน แต่ทำเพื่อผลประโยชน์ของพ่อด้วยในคราวเดียวกัน

ดวงตาแดงก้ำมองไปทางประตูกระจก มือกดหน้าอกอันมีแผลถูกแทงจนและ ร่างสะดุ้งเมื่อเห็นว่าอิงวาทซึ่งอยู่ห่างออกไปสามห้องเดินถือแฟ้มงานผ่านห้องเธอไป

ร่างบางระหงค่อยๆ หลุดตัวล้มจากเก้าอี้ลงไปนั่งกองกับพื้นอย่างสิ้นสภาพความเป็นพญาหงส์ น้ำตาไหลอาบสองแก้ม ดวงหน้าฉาบความทุกข์สิ้นหวัง หัวใจร้าวรานจากการถูกบีบบังคับ

เธอทิ้งร่างลงนอนกับพื้น อ้าปากพะงาบๆ คล้ายคนขาดอากาศกำลังจะตาย ดวงตาเหม่อลอย ตะโกนก้องในหัวด้วยน้ำเสียงตัดพ้อ

ในขณะที่อิงวาท...ผู้หญิงไทยคนนั้นที่ไม่ได้มีต้นทุนชีวิตใดเทียบเท่าเธอ เดินทางเพื่อขายเรื่องราวชีวิต เรื่องการทำงาน ขายการต่อสู้เพื่อเสรีภาพและความเท่าเทียมกันของความเป็นมนุษย์ เธอ...คริสติน บียองก้า ดวงดาราที่โดดเด่นที่สุดบนท้องนภา กลับต้องขายเวลา...ขายการเดินร่ำ ขายสิ่งเดียวที่ทำให้ชีวิตเธอเจิดจรัส

ขายความเป็นบียองก้า!

มือเรียวจิกพื้นพรมแน่น ปวดร้าวต่อความจริงที่ว่า แท้จริงแล้ว

แม้แต่เธอก็ถูกหยามเหยียดและลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ ด้วยการถูกจับเป็นตุ๊กตาตัวหนึ่งที่มีหน้าที่ฉีกยิ้มและเดินตามตามแต่เจ้าของจะจุดไฟให้เดิน

แท้จริงแล้วเธอมีทางเลือกน้อยกว่าที่ใครหลายคนมี

คุณค่าความเป็นมนุษย์ของเธอช่างต่ำต้อยยิ่งนัก

ดวงตาอันบวมช้ำค่อยๆ ปิดลง ริมนิปากขยับเอื้อนเอ่ยแผ่วเบา

จะขาดใจ

“มีอะไร...มีอะไรที่เป็นของฉันอย่างแท้จริงบ้าง แม้แต่ชีวิตและการเลือก...ก็ไม่ใช่...”

งานการกุศลเพื่อชีวิตและเสรีภาพจัดขึ้น ณ ห้องบอลรูมขนาดใหญ่ของโรงแรมโพรซีซันส์ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สุภาพบุรุษสุภาพสตรีกว่าสี่ร้อยคนล้วนอยู่ในชุดสูทและชุดราตรียาวสีขาว

สีขาว อันเป็นสีแห่งนกฟิราบ สัตว์สัญลักษณ์แห่งเสรีภาพ

ช่วงแรกของงานคือการร้องเพลงประสานเสียงของเด็กๆ จากกลุ่มประเทศโลกที่สาม ต่อด้วยการส่งซองบริจาคเงินสำหรับเสียงอันไพเราะของเด็กๆ เรียบร้อยแล้วสตรีเชื้อสายเอเชียร่างอวบอิมก็เดินขึ้นมานบนเวที เริ่มกล่าวสุนทรพจน์เปิดงาน ตามด้วยการประมูลสิ่งของต่างๆ ซึ่งมูลนิธิมากมายพากันนำมาประมูลร่วมกับการขายเรื่องราวชวนเสียน้ำตาเพื่อเพิ่มมูลค่าของสิ่งประมูล

ตลอดระยะเวลาสามชั่วโมง แสงแฟลชและเสียงกดชัตเตอร์คือสิ่งที่เรียกรอยยิ้มให้แต่งแต้มบนดวงหน้าของทุกคน ไม่เว้นแม้แต่คริสติน ผู้ที่ในใจกำลังกรีดร้อง อียากออกจากห้องนี้ยิ่งนัก

ร่างระหงในชุดราตรียาวทรงหางปลาสีขาวยืนโดดเดี่ยวอยู่กลางห้อง ในมือของเธอคือแก้วโซเจนนีอันเป็นเครื่องดื่มที่คนในวงสังคมรู้ว่สตรีผู้นี้ชอบดื่ม และก็เป็นมารยาทการให้เกียรติคริสติน หรือหากพูดให้ถูกต้องให้เกียรติตระกูลบียองก้า จึงต้องจัดเครื่องดื่มนี้ไว้เป็นหนึ่งในรายการ

เครื่องดื่ม

ดวงตากกลมโตกวาดมอกรอบด้านไฉๆ จงใจไม่สบตาผู้ใดทั้งนั้น เพราะไม่อยากให้ใครที่ตั้งท่ารอคอยการเดินทางเข้ามาทักทายได้สบโอกาสก้าวเท้าเข้ามา แต่แล้วก็ชนลูกเสียวสันหลัง รู้สึกคล้ายกำลังถูกจับจ้อง ดวงหน้างามผินไปทางทิศต้นเหตุของความรูสึกนั้น

ว่างเปล่า...มีเพียงกระถางต้นไม้ปลอม

นัยน์ตาสีฟ้าฉายแววสงสัย สัจจตญาณเริ่มร้องเตือนเธอว่าวันนี้คงมีอะไรให้แปลกใจ เธอเหม้มปากเบาๆ เริ่มคาดเดา หรือว่า...จะมีการเซอร์ไพรส์ อย่างที่เธอรู้เช่นที่ทุกคนรู้ ประธานผู้จัดงานนี้คือภรรยาของท่านผู้หนึ่งในกองเกรส ซึ่งมีสายสัมพันธ์ทางการเงินและการเมืองกับพ่อของเธอ ด้วยเหตุนี้คริสตินจึงได้มาปรากฏกายในงานนี้

เมื่อคิดถึง...สตรีผู้ถูกนึกถึงก็ก้าวตรงมา เธอเป็นสตรีเชื้อสายเอเชีย แต่ร่างสูงใหญ่อย่างสาวตะวันตก ผมสีดำสนิทรวบเป็นมวยต่ำ สวมชุดราตรียาวแขนยาวแซมลูกไม้ช่วงคอซึ่งขยับให้ร่างที่ดูทะมัดทะแมงเกินหญิงอ่อนหวานขึ้น

“สวัสดิ์ค่ะ ดิฉันดีใจมากที่ได้พบคุณในวันนี้ ขอขอบคุณที่ตอบรับและเดินทางมาที่นี้นะคะ” ผู้จัดงานเอ่ยทักทายทันทีที่สองเท้าหยุดลงเบื้องหน้าคริสตินอย่างไม่สนใจว่าคริสตินปรารถนาจะพูดคุยด้วยหรือไม่ และไม่สนใจในสิ่งที่รู้มาว่า คริสตินผู้นี้เหยียดเชื้อชาติเอเชีย ฝ่ายนั้นเข้าสวมกอดเธอประหนึ่งคุ้นเคยยิ่งนัก

คริสตินชนลูกไปทั่วร่าง การกอดสตรีเอเชียผู้นี้กอดทำให้เธออยากผลัดอกและวิ่งกลับไปอาบน้ำที่โรงแรม แต่ไม่อาจทำได้ เพราะเธอนั้นด้อยกว่าหนึ่งขั้น สิ่งที่ปรากฏจึงเป็นการยิ้มอ่อนหวานตามมารยาท สวมหน้ากากเป็นสตรีตระกูลสูงผู้มีใจเมตตา ตรงเข้าแนบแก้มทักทายคล้ายเธอกับสตรีผู้นี้เป็นเพื่อนสนิทกัน

“ยินดีมากค่ะ เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ดิฉันได้รับเชิญมางานนี้”

“เป็นเกียรติของดิฉันมากกว่าค่ะ ถ้าไม่มีคุณ งานนี้คงไม่มีคนสนใจมากเพียงนี้”

ประโยคตรงๆ ไม่อ้อมค้อมบอกชัดทุกสิ่ง เช่นที่สตรีผู้เป็นประธานงานการกุศลกล่าว หากไร้ชื่อ คริสติน บียองก้า ร่วมเป็นคู่เต้นรำการกุศลแขกที่มางานคงน้อยกว่านี้ถึงหกสิบเปอร์เซ็นต์

เพราะมีชื่อคริสติน หรือหากกล่าวให้ถูกต้องคือมีตระกูลบียองก้า ใคร... ที่ปรารถนาพูดคุยสิ่งใดเพื่อประโยชน์ใด จึงตัดสินใจตอบรับชื่อบัตรเข้างานราคาแพงถึงหนึ่งหมื่นสองพันเหรียญต่อคน ด้วยความหวังว่าจะเป็นผู้ชนะประมูล ได้เงินรางวัล...หรือกล่าวให้ถูกต้องคือ ได้พูดคุยธุรกิจกับคริสติน

คริสตินเข้าใจทุกสิ่ง แต่แสร้งทำเป็นไม่เข้าใจ เลิกคิ้วข้างหนึ่งแทนการถามว่า ‘อย่างไรหรือคะ’ แต่อีกฝ่ายรู้ทัน ตัดบทด้วยการกวักมือเรียกบริกรหยิบแก้วโซเจนนีแก้วใหม่ส่งให้แทนแก้วเดิมที่พร่องจนเกือบหมด พร้อมผายมือไปหน้าเวที

“สแตนด์บายเลยดีไหมคะ ต่อไปก็คิวคุณแล้ว งานประมูลชิ้นสุดท้าย”

คำว่า ‘งานประมูลชิ้นสุดท้าย’ คล้ายมีผู้พูดตบลงบนใบหน้าคริสตินอย่างรุนแรงจนเลือดกบปาก ต่างฝ่ายต่างจ้องตากัน ต่างฝ่ายต่างแสร้งแกล้งไม่รู้เรื่องการเหยียดเชื้อชาติ เพราะผลประโยชน์ที่ค้ำคออยู่ช่างสูงนัก

คริสตินกัดฟันแน่น คบคุมอารมณ์ให้สงบ พยักหน้าเบาๆ เดินตามพร้อมไปรยรอยยิ้มงดงามให้ทุกคนที่จ้องมองมา การก้าวเดินตามประธานจัดงาน คือสัญญาณบอกว่าการประมูลเต้นรำการกุศลซึ่งเป็นไฮไลต์ที่ทุกคนรอคอยจะเริ่มขึ้นต่อจากการประมูลจานดินเผาฝีมือเด็กๆ ซึ่งกำลังประมูลอย่างเนือยๆ บนเวที

สตรีทั้งสองหยุดลงข้างเวที คริสตินหุบยิ้ม เปรยขึ้นมาลอยๆ “เด็กก้อนั่นคงแบ่งหลายเล็ยวนะคะ”

หญิงสาวผู้เป็นประธานจัดงานคลี่ยิ้ม เย่ตอบสบายๆ “สามส่วนค่ะ

แต่ก็...คุ่ม”

สามส่วน...หนึ่งคือพ่อของเธอ ที่ไม่ได้รับเป็นเม็ดเงิน แต่ได้ในด้านชื่อเสียงความเป็นท่านผู้มีเมตตา มอบเงินสนับสนุนการจัดงาน ได้ภาพลักษณ์ และได้อำนาจเบื้องหลังโดยไม่ต้องออกหน้าเองให้เขื่อนมือ ทั้งหมดนี้ มีราคาอย่างที่ว่าเงินทั้งหมดในงานนี้ก็ไม่อาจซื้อได้

สอง...คือหญิงผู้เป็นประธานจัดงาน ได้เงินไปใช้ต่อลมหายใจของโครงการที่เธอทำอยู่

และสาม คือมูลนิธิที่น่าขมขื่นมาร่วมประมูล ได้เงินไปใช้ต่อชีวิตอีกหลายชีวิต

“แต่อันที่จริงน่าจะสี่ และที่สี่ก็ได้เยอะ เล็กชิ้นใหญ่กว่าใคร”

คำกล่าวของสตรีผู้จัดงาน แน่หนอนว่าคริสตินเข้าใจแจ่มแจ้งกว่าที่สี่นั้นหมายถึงหน่วยงานของเธอที่จะได้รับเงินจากการประมูลการเดินรำนี้อาจจะแบ่ง 80:20 หรือบางที่อาจรับเต็ม ไม่เช่นนั้นไม่มีทางที่เมืองบนจะปล่อยคริสตินมาที่นี้ง่ายๆ

หญิงสาวสร้างทำเป็นไม่ได้ยินประโยคเมื่อครู่ ด้วยรู้ว่าไร้ประโยชน์ที่จะพูดถึง เธอปรบมือร่วมแสดงความยินดีหลังซามดินเผาบูดเบี้ยวมีผู้ใจบุญชนะประมูลในราคาหนึ่งหมื่นเหรียญ ดวงตาสีฟ้าสบตาสตรีข้างๆ ผู้จะรับหน้าที่เป็นพิธีกรในการประมูลการเดินรำนี้อาจจะ

ไม่มีคำพูดใดออกจากปากของสตรีทั้งสอง เพียงมองตากันก็รู้เข้าไปถึงภายใน มีเพียงการสวมหน้ากาก คล้ายเป็นมิตรดั่งเพื่อนสนิท เดินเคียงคู่กันขึ้นเวที

แสงสปอตไลท์ฉายมายังดาวเด่นแห่งค่ำคืนนี้ นั่นก็คือ คริสติน บียองก้า เสียงปรบมือดังกึกก้องพร้อมเสียงซัดเตอร์ที่เริ่มดังรัว คริสตินยิ้มงดงามให้แก่ผู้คนเบื้องล่าง ยืนหลังตรง มีอวสานกันแนบช่วงท้องเท้าวางท่ามุขลีลิบห่าองศา ดวงตาคู้งามหันไปทางผู้จัดงานซึ่งถือไมโครโฟน และพ่ายมือมาทางเธอ

“สุภาพบุรุษและสุภาพสตรีทุกท่าน อย่างที่ทราบกัน วันนี้ทางดิฉัน ได้รับเกียรติเป็นอย่างสูงจากคุณคริสติน บียองก้า ดิฉันเชื่อว่าช่วงเวลานี้คือ ช่วงเวลาที่ทุกท่านรอคอย ขอเสียงปรบมือให้คุณบียองก้าอีกครั้งค่ะ”

เสียงปรบมือดังกึกก้องอีกครั้ง คริสตินรับไมโครโฟนมา เริ่มต้น กล่าวสิ่งที่เธอท่องจำมาเป็นอย่างดีว่าต้องใช้พุดใจมาหนึ่ง

สิ่ง...ที่เธอไม่ได้เขียนเอง

สิ่ง...ที่ไม่ได้มาจากชีวิตการทำงานของเธอ

แต่เป็นสิ่งที่มาจากเจ้าหน้าที่คนอื่นผู้ทำงานจริง มีประสบการณ์จริง รังสรรค์ออกมาเป็นข้อความในการเรียกมูลค่าเพิ่มให้แก่การประมูล

“ขอบคุณแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน ดิฉันในฐานะนักสิทธิมนุษยชน รู้สึกดีใจยิ่งนักที่ได้พบว่า แท้จริงแล้วบนโลกใบนี้ยังมีผู้คนมากมายที่มากล้น ด้วยความเมตตา จิตใจอันแสนกรุณา พร้อมจะแบ่งปันช่วยเหลือผู้ที่ด้อยกว่า

“จากประสบการณ์การทำงานที่ผ่านมาของดิฉัน ทุกครั้งที่ดิฉันได้เห็นเด็กและสตรีถูกทำร้าย ถูกทารุณทั้งทางร่างกายและจิตใจ จิตวิญญาณ และหัวใจของดิฉันร่วมเจ็บปวดไปด้วย น้ำตาแห่งความร้าวรานไหลออกมา หลายต่อหลายครั้งดิฉันเฝ้าน้ำขึ้น ตั้งคำถามต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าว่า เหตุใดกัน...โลกนี้จึงไม่เท่าเทียม

“แล้วในวันนี้ ที่นี้...ดิฉันก็ได้คำตอบ อันที่จริงควรกล่าวว่าได้ค้นพบ ความจริงบางอย่างว่า ในโลกที่บางส่วนโหดร้าย ยังมีที่อีกแห่งหนึ่งที่มีคน มากล้นด้วยความเมตตาอาศัยอยู่ นั่นคือที่นี่...

“แท้จริงแล้วพระเจ้าไม่ได้ละทิ้งคนเหล่านั้น เพราะสุดท้ายท่านก็นำพา ให้ทุกท่านมาอยู่ที่นี้ นำพาให้ทุกท่านยินดีที่จะช่วยเหลือ ต่อพลังชีวิต มอบ บันไดโอกาสและเสรีภาพให้แก่หญิงสาวและเด็กเหล่านั้น

“เงินบริจาคในครั้งนี้ ดิฉันสัญญาต่อพระเจ้าและทุกท่านว่าจะถูกนำไปใช้อย่างคุ้มค่าที่สุด สร้างชีวิตและมอบโอกาสให้มากที่สุด ให้ความเมตตา ของทุกท่านได้ดั่งอกงามเป็นชีวิตมนุษย์ผู้มีเสรีภาพและความเท่าเทียม บน

ผืนดินที่งดงามและมีคำว่า...สิทธิมนุษยชน”

ลีนคำกล่าว เสียงปรบมือดังกึกก้องอีกครั้ง ตามด้วยเสียงของประธานผู้จัดงาน

“ข้างเป็นคำกล่าวที่แสนซาบซึ้งใจยิ่งนัก ท่านผู้มีเกียรติคะ เพื่อให้ไม่เป็นการเสียเวลา ดิฉันขอเปิดประมูลการเดินรำการกุศลกับคุณนิยงก้าเป็นเวลาสี่สิบห้านาที เริ่มต้นที่หนึ่งแสนเหรียญคะ”

เสียงค้อนเคาะเปิดประมูลดังยังไม่ทันเกินสามวินาที บ้ายประมูลสีขาวก็ถูกยกขึ้น พร้อมการขานตัวเลขจากบุรุษตะวันตกอายุราวสี่สิบปลายๆ

“หนึ่งแสนห้าหมื่น”

ยังไม่ทันที่พิธีกรจะขานตัวเลข บ้ายต่อไปและต่อไปก็ถูกยกขึ้น ครั้งแล้วครั้งเล่า เช่นเดียวกับตัวเลขที่พุ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ ซ่างเป็นการประมูลที่แสนดุเดือด ทว่า...หญิงสาวผู้ยื่นฉีกยิ้มกลับมีแววตาเศร้าและปวดร้าว

ดวงตาคู้งามหลบตา อับอายอย่างยิ่งต่อการสบตาผู้คน เพราะเธอรู้...ว่าพวกเขา รู้ แท้จริงแล้วเธอไม่เคยทำงาน รู้...ว่าคำพูดอันแสนงดงามเมื่อครู่ไม่ใช่ของเธอ

คริสตินรู้สึกเกลียดชังตัวเอง เกลียดนามสกุลนิยงก้า เกลียดทุกคนที่กำลังแย่งชิงฉีกทิ้งเธอเพราะต้องการผลประโยชน์ ริมฝีปากบางคล้ำยิ้มเย้ยหยัน จะมีใครเล่าที่ทุ่มเงินมหาศาลเพียงเพื่อเดินรำกับเธอโดยไม่แฝงผลประโยชน์ใด

ยิ่งคิดตู่กตามนุษย์ที่ถูกขายอย่างเย้ยกฎหมายความเป็นมนุษย์เช่นเธอก็ยิ่งตัวลั่นจนสองขาแทบยืนไม่อยู่ เหงื่อผุดซึมทั่วทั้งสองมือและหน้าผาก จุกแน่นในอก ดวงตาเริ่มพร่ามัว

“หนึ่งล้านเจ็ดแสนเหรียญ”

เสียงประกาศตัวเลขที่ดังขึ้นคล้ายหัตถ์พระเจ้าเข้ามาจุดกระชากอาการทั้งหลายออกจากร่างของคริสติน เสียงนี้...ซ่างคั่นยิ่งนัก ดวงตา

แดงกำมองไปทางต้นเสียง หาไม่ยากเพราะเขาผู้นั้นมีสปอตไลท์ส่องอยู่ ทั้งยังมีสายตามากมายจับจ้อง

ร่างของคริสตินาแข็ง ลมหายใจหยุดชั่วขณะเมื่อเธอได้พบว่า ชายหนุ่มผู้ประมุขสูงถึงหนึ่งล้านเจ็ดแสนเหรียญ คือเขา...

ชายหนุ่มที่เธอพบที่ปารีส

ชายหนุ่มที่เธอพบที่เดอะเพลซา

ชายหนุ่มผู้คลี่คลายมโนโงมมองมาทางเธอ นัยน์ตาสีน้ำตาลของเขาฉาบความลึกซึ่งบางอย่างที่ทำให้เธอรู้สึกได้รับการเยียวยาจากความเจ็บปวดทั้งหลาย แวตานั้นบอกเธอว่า

เขาไม่ได้มองเธอเป็นสินค้าทางธุรกิจ และเขาไม่เหมือนใครคนอื่นที่หวังแต่ผลประโยชน์จากตัวเธอ

คริสตินาอยากจะทำคลี่คลาย อยากจะเต้นรำอย่างมีความสุขประหนึ่งเด็กสาวไร้เดียงสาผู้วิ่งเล่นอยู่ในทุ่งลาเวนเดอร์อันมีสายรุ้งพาดผ่าน ทว่าความจริงของชีวิตช่างโหดร้ายนัก จะมีชายใดเล่ายอมทุ่มเงินหนึ่งล้านกว่าเหรียญเพื่อการเต้นรำกับหญิงแปลกหน้า ดูเหมือนว่าการพบกันครั้งที่สามในงานประมุขครั้งนี้คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญ

คิวเรียวบางขมวด ดวงตาสีฟ้าจ้องดวงตาสีน้ำตาล

เขา...ต้องการสิ่งใดกัน